

13. V zajetí smrti

Po smrti diktátora Rocca se guvernérem padesáti tisíc kolonistů na planetě Hope stává Ren Dhark. Ten předává řízení odborníkům a sám se věnuje průzkumu civilizace Tajemných – tak nazvali dávné obyvatelé Hope, kteří po sobě zanechali provozuschopné stroje i nedostavěnou kosmickou loď.

Úprk civilizací před neznámým nebezpečím ze středu Galaxie pokračuje, pozemšťané se setkávají s putující kolonií záhadných Kačerů, kteří Rena Dharka zajmou. Dharkovi a jeho přátelům se jen tak tak podaří uniknout. Stále naléhavěji se vynořuje otázka, co se to s Galaxií vlastně děje? Budou pozemšťané vůbec někdy schopni spolupracovat s cizími bytostmi, nebo propukne válka světů, která může skončit jen všeobecným vzájemným zničením?

Nastřelovací pistole vypálila sérii deseti střel. Ocelové hřeby o třech milimetrech v průměru a s deseticentimetrovou délkou projely díky silnému tlaku exploze tak rychle tlustou plastickou stěnou, že se ani materiál nestačil roztržít.

Roznětka umístěná těsně pod špičkou hřebu pracovala se zpožděním desetiny sekundy. Malá termická nálož krátkodobě rozžhavlala ocelovou hlavičku a zformovala ji do malé koule.

„To je vysloveně fušerská práce, Goofe,“ káral svého pomocníka zavalitý předák Vark Thelen, „soustřed’ se už na svou práci! Jestli nastřelíš ostatní nýty tímhle cikcak způsobem, spadne celá hala, ještě než se na ni přivará střecha.“

Předák si pročísl ohnivě červené vlasy a podrážděně se odvrátil.

Goof Sonk se zoufale snažil, aby dostal roztřesené ruce zpět pod kontrolu. Najednou se mu zdálo, že nastřelovací pistole váží nejméně metr. Ztěžka se narovnal, nadechl se a opřel se úzkými rameny o sloupek plastického lešení, které tvořilo nosnou konstrukci pro skladiště 56/B.

Jen o několik metrů dále pracoval pojízdný deskař, jak ho pojmenovali stavební dělníci. Složitý stroj zhotovoval podle předem naprogramovaných pokynů plastické desky. Když čerstvě vyrobená deska vyjela z široké štěrbiny na čelním panelu, uchopila ji ocelová chapadla. Otočný jeřáb dopravil desku na místo určení.

Sonk hmátl po láhvi s vodou. Chtivě si ji přitiskl ke rtům, ale do rozpáleného hrdla vběhlo jen několik kapek. Zatřásl láhví a pak ji v návalu zlosti odhodil pryč. „Co je s tebou, Goofe?“

Silné ruce sevřely jeho ramena. Gofovi se podlomila kolena. Zuby se mu rozklepaly v nekontrolovaném tempu a celé tělo se otřásalo pod náporem horečky.

Mon Traver se s úlekem díval na chvějící se lidské klubko.

„Goofe, nejsi nemocný? Tak mluv, člověče.“

Sonk cítil, že se mu na kůži tvoří lepkavá vrstva potu. S těžkostmi vyslovil potřebná slova.

„Vodu, prosím vodu, Monku. Jazyk mi hoří jako oheň. Dej mi vodu...“

Monk poklekl a odepjal si z opasku polní láhev. Sonk pil dlouhými žízňivými loky.

V hale rachotily nastřelovací pistole. Muži z pracovní skupiny VI/4 si umínili, že skladiště postaví v rekordním čase. Proto bylo důležité, aby byly plastikové desky co nejdříve spojené s nosnou konstrukcí. V Cattanu, největším lidském sídlišti na Hope – planetě systému Col, byly pořád mnohé, velmi cenné stroje postavené venku pod širým nebem. Všude se s největším spěchem stavěly budovy pro osadníky a materiál.

„Děkuji, Monku,“ zašeptal Goof, „už je mi líp. Klidně jdi na své místo. Za chvíli budu taky pokračovat v práci.“

„Musíš zajít k lékaři, a to rychle. Goofe, za poslední tři dny jsi ztratil na váze minimálně dvacet liber. Jsi už pouhý stín. Okamžitě přestaň s prací!“

Sonk se namáhavě zvedl

„Zastanu tady. Hala musí být za tři dny hotová. Podej mi pistoli.“

Monk pozoroval svého kolegu se vzrůstající nelibostí.

„Jak dlouho jsi už nic nejedl, Goofe?“

Sonk se křečovitě zachytil za úzký sloupek a naklonil vrchní část trupu přes okraj ležení. Celou svou silou se pokoušel zastavit nápor zvedajícího se žaludku, který v něm vyvolalo slovo „jídlo“.

„Nejedl?“

Sonk se otočil a podíval se na přítele očima podlitýma krví.

„Tohle slovo už nikdy nevyslov, slyšíš? Nikdy...“

Suchý kašel otrásl zesláblým tělem. Monk Traver se tiše sehnul a zvedl nastřelovací pistoli.

* * *

„Ty případy onemocnění nejsou nebezpečné, pane,“ vysvětloval primář velké Cattanské nemocnice, doktor Kraft. „S takovým jevem se musí nakonec počítat. Hope má jen 0,89 g. Těch jedenáct desetin g, které chybí oproti obyčejné pozemské tíži, opravdu mohou vyvolat atropii svalové hmoty. Musíte své muže více zaměstnávat!“

Zdejší klimatizační zařízení vymontovali z pozemské kosmické lodi Galaxy, ještě než ji amfiové proměnili v hromadu bezcenného Šrotu. V pracovně nového guvernéra Rena Dharka pracovalo stejně spolehlivě, jako předtím na palubě kosmického korábu. Nechyběla dokonce ani lehká vůně smrkového jehličí.

Ren stál s rukama založenýma za zády před širokým plastikovým oknem a díval se na město. Nově postavená radnice přechnívala všechny ostatní budovy. Výstavba města probíhala zatím nerušeně. Dhark sledoval řetěz těžkých nákladních strojů, které neustále dopravovaly proud materiálu k jednotlivým stavenišťům. Střed města už stál. Geometrické linie hvězdovitě vybíhajících silnic z náměstí u radnice, široké větve vedlejších ulic, rychle rostoucí budovy v okrajových čtvrtích – to vše ukazovalo, že zde nastoupil jasně plánující lidský duch.

Dhark pružně odstoupil od okna. Do obličeje mu sklouzla kadeř plavých vlasů, když položil svalnaté ruce na leštěný povrch psacího stolu.

„Myslím, že se mýlíte, doktore.“

Jasně hnědé oči se vpily do lékařovy tváře. Ren nevědomky vystrčil ostře řezanou bradu kupředu a napřímil široká ramena.

„Šest záhadných případů nemoci v radarové stanici, sedm v laboratoři základního výzkumu, okolo třiceti případů na vnějších stanicích, a tak bych mohl klidně dál pokračovat – můžeme zde mluvit o neškodné nemoci?“

Lékař se se upjatě usmál.

„Celkem ty případy nedělají ani jedno procento. Připusťme, je opravdu zvláštní, že všichni najednou vykazují stejné symptomy nemoci, ale to se dalo čekat. Změna složení vzduchu, nízká gravitace, změna výživy – tohle všechno musí vést k poruchám v lidském organismu. Ale můžete se spolehnout, že lékaři vše udrží pod kontrolou. Při přiměřeně naordinovaném jídle a zdravé pracovní terapii...“

Doktor Kraft si všiml, že ho Ren Dhark přestal poslouchat

Černovlasý Riker se zkroutil v křesle. Jeho obličej byl bílý jako stěna. Jen na jeho bradě naskočila rudá skvrna, která se objevovala vždy, když byl Dan Riker silně rozrušený.

„Dane, co je ti?“

Bývalý poručík Galaxy se zajímavě nadechl.

„Přestaňte,“ zašeptal se zavřenýma očima, „pro všechno na světě, přestaňte. To slovo...“

Riker skryl hlavu do dlani. Najednou se vymrštil a zíral do imaginárního bodu na stropě pracovny.

„Žádné jídlo, prosím, jen žádné jídlo...“ Hlas mu klesl do nesrozumitelného kokotání.

* * *

Ústí nastřelovací pistole tvořil široký trychtýř. S dětskou zvědavostí hleděl Goof Sonk do její hlavně, která se najednou změnila na jemnou jehlovou špičku. Chvějící prsty přejely po spoušti.

Sonk se začal smát a stiskl špičkou prstu spoušť. Mechanický kontakt dělilo od elektrického zapalovače jen několik desetin milimetru. Spirálové péro ho vrátilo do původní polohy.

„Zbláznil jsi se, člověče?“

Předák, do široka rozkročený, stál před Sonkem a zkoumavě si ho prohlížel.

Rychlým pohybem mu vytrhl nastřelovací pistoli z ruky.

„Okamžitě vás vyhodím a ohlásím na vedení,“ zuřil předák. „Podobné hry mám velice rád. Když chcete spáchat sebevraždu, pak ne na mé stavbě, jasné?“

Vark Thelen zaťal pěst a přidržel ji pracovníkovi těsně před obličejem. Na okamžik byl Sonk přesvědčený, že vidí obří drapák pozemního bagru, pak se pěst změnila v ruku malé panenky.

„Dobrá, předáku, nebudu už dělat žádné hlouposti,“ unaveně odpověděl Sonk. Všechno opět nabralo svůj obvyklý rozměr. Sonk jasně rozeznával jemný vzorek plastikových sloupků. Prostor mezi nimi už částečně vyplňovaly plastikové tabule. Viděl potíci se dělníky, kteří stavěli Cattan pod spalujícími paprsky dvojhvězdy Col. Zároveň si jasně uvědomoval, co je jeho úkolem.

„Byla to jen malá slabost, mistře,“ pokoušel se zlehčit své zhroucení.

Předák zavrčel cosi nesrozumitelného. Ještě několik minut zůstal stát vedle Sonka a sledoval ho.

Ale kolonista byl opět při smyslech. S jistotou přitiskl pistoli ke hraně mezi dvěma deskami protilehlé vzpěry. Ruce se mu dávno přestaly chvět, když tiskl

spoušť. Jako podle pravítka se zarývaly hřeby do plastiku jeden za druhým, žhavily se a tavily ve špičkách. Spoj byl stejně stabilní jako svar, který by byl mnohem nákladnější.

Konečně se předák obrátil a odcházel za pracovní skupinou, která v hale smontovala pod stropem kolejnice pro malý jeřáb.

Příští záchvat se dostavil bez sebemenšího varování. Sonk právě doplnil zásobník pistole dalšími hřeby a hodlal pokračovat na dalším spoji.

Během chvilky ztratil díky narůstajícímu záchvatu nevolnosti kontrolu nad tělem. Žár v ústech byl nesnesitelný. Současné zesílil pocit svědění na rukách a na nohách. Sonk křičel, když jeho tělo udeřilo o zem. Křečovitě svíral rukojeť pistole. Ukazováček se dotkl spouště.

Zásobník nastřelovací pistole obsahoval tři sta ocelových hřebů. Počet střel v dávce byl obvykle omezený dávkovým regulátorem.

Goof Sonk ale přesunul regulátor na maximum. Celých třicet sekund blýskal oheň z ústí rachotící pistole do volného prostoru. Tlakem explozivních plynů poháněné hřeby vyletovaly z hlavně a prorážely plastické nosiče i hotové stěny, hvízдалy vzduchem, tříštily kryty drahocenných strojů a zarývaly se do lidských těl.

Jeden z ocelových projektilů se zaryl do stěny tři metry vysoké nádrže. Chemický proces ve špičce hřebu začal.

Nádrž obsahovala nátěrovou hmotu, která byla stlačená na vysoký tlak a ve svém současném stavu tvořila silně explozivní látku. Drobná termitová nálož stačila zapracovat jako zápalná jiskra. Nádrž explodovala jako bomba. Tlaková vlna smetla nosnou konstrukci budoucího skladiště jako domeček z karet. Sonk spatřil přilétat ostrý kus plastiku. Nastřelovací pistole zmlkla. Zásobník se vyprázdnil.

Goof se chtěl odvalit do bezpečí, ale plastická střepina byla rychlejší.

Předák Vark Thelen přežil katastrofu jako jediný. Exploze ho vymrštila dvacet metrů daleko. Přistál na měkkém podkladu z přediva pro izolaci, která měla přijít do zdí skladiště.

Vark Thelen nedovedl pochopit, co se stalo. Nezúčastněně hleděl na plochu, kde před chvílí stála obří plastická konstrukce. Stejně tak lhostejně sledoval příjezd záchranné skupiny, která se řídila s houkajícími sirénami mezi kouřícími zbytky. Předák sáhl po láhvi s vodou, která zůstala nepoškozená. Nevadilo mu, že je voda zvětralá a teplá. Cítil na krátkou chvíli pocit úlevy na rozpáleném patru. Silného svědění na rukou a chodidlech si příliš nevšímal.

* * *

Ostrý jekot sirény záchranky vnikal do místnosti přes dvojitou stěnu jen velice slabě. Primář Vert Kraft bezděčně vzhlédl, když se ozval bzučák dveří. Pomalu zavřel tenkou složku spisů, kterou právě studoval, a stiskl spínač.

Ještě než se dveře úplně rozevřely, protlačila se do místnosti vrchní sestra Virnit. Podsaditá, malá sestra s temperamentem vysokovýkonného motoru mávala tuctem formulářů. Energickými kroky přešla místnost, postavila se před psací stůl a hodila formuláře na leštěnou desku.

„Takhle to dál nejde, doktore Krafte. Jsme už téměř padesát procent nad stav a neustále máme nové případy. Chybí nám volná lůžka a mnozí nemocní leží na provizorních lehátkách po chodbách. Léky nám docházejí...“

Dr. Kraft pozvedl ruce v konejšivém gestu.

„Já vím, sestro. Ale děláme přece všechno, co je v našich silách. Nikdo nemohl předpokládat, že se tahle inaktivní atropie tak prudce rozšíří. Ale určitě je to jen přechodný stav. Za několik dní se situace znormalizuje.“

„Tuto nemoc už dále nemůžeme označovat za obyčejnou. Je to pravá epidemie, doktore, která se rychle šíří. Teď už k nám dokonce přivázejí lidi z ostrova Deluge. Nemoc je zastihla při práci v jeskyních. Obyčejně následuje prudký úbytek sil. Během 24 hodin se ze silných pracovníků stávají slabé trosky. Rychlý úbytek svalové hmoty nemůžeme vysvětlovat obyčejným vlivem prostředí...“

Vznášedlo se blížilo k nemocnici Vypadalo to, že řidič má potíže s řízením. Vznášedlo se míhalo ze strany na stranu, sklouzlo po předku k zemi, těsně nad povrchem pád vyrovnilo a v nebezpečných kličkách se řítilo k nemocnici.

Doktor Kraft udeřil rukou do spínače komunikátoru tak silně, že se odštípl kus plastiku.

„Spojovací centrum, zde je primář Kraft. Co je s tím vznášedlem? Odpovězte!“

Z reproduktoru se chvíli ozývaly jen nezřetelné zvuky. Pak se místností rozlehl příliš zesílený hlas.

„Nevíme, doktore. Zde je spojař Esaner. Nikdo nám neodpovídá a vznášedlo se stalo neovladatelným. Řidič uvnitř se patrně zbláznil. Teď si to namířil...“

„Přepojit dálkové řízení, všechnu dostupnou energii do vysílače, maximálně zesilte řídicí impulsy a za každou cenu donuťte vznášedlo přistát.“

Vrchní sestra ztratila nervy. Neustále zápasila s polstrovanými dveřmi, až nakonec se v slzách zhroutila na zem.

„Já chci ven, doktore, pusťte mě přece ven...“

Tupý nos masivního stroje se blížil bláznivou rychlostí. Primář křečovitě svíral rohy svého psacího stolu a sledoval se sebevražednou fascinací vznášedlo. V pilotním křesle se rýsoval stín zhroucené lidské postavy.

„Ven,“ říkal si Kraft, „vždyť narazí přímo do středu místnosti.“

Col I i Col II stály v zenitu. Oslnivě bílé paprsky dvojhvězdy se odrážely od lesklého kovu vznášedla. Na zlomek sekundy se Kraft podivil, že necítí strach. Současně mu logika napověděla, že pro pocit strachu mu nezbyl čas. Těsně u tupého nosu vznášedla vzplály brzdicí trysky. Současné zhasla hlavní tryska na zádi. Vznášedlo bylo doslova vymršťeno vzhůru. Primář viděl, že pilotovo tělo se bezvládně zmítá v bezpečnostních pásech. Pak hluk motorů ustal. Ozvala se silná detonace.

„Zde spojař Esaner,“ zaznělo z reproduktoru, „dokonalé ovládnutí systémů vznášedla nebylo možné. Ještě jsme stačili zapojit příďové trysky a přenést vznášedlo přes zadní trakt. Pak nám opět uniklo z dálkového řízení a zřítilo se na zem. Požární oddíl je už na cestě.“

Kraft rezignovaným pohybem vypnul komunikátor. Nepřítomně hleděl na vrchní sestru, která se zvedla a bezradně se rozhlížela kolem. Pak si kradmo setřela slzy z obličeje.

„Je mi to líto, doktore, ale...“

Jemným gestem ji primář přerušil uprostřed věty.

„Jen žádná další slova, sestro. Nikdy jsme nebyli tak blízko smrti, jako před několika minutami.“

Kraft se zvedl a pomalu kráčel se ztuhlými koleny k panoramatickému oknu. Ukazováčkem přešel po zlomu, který způsobila tlaková a zvuková vlna blížícího se vznášedla v ocelově tvrdém materiálu. Doktor zavřel oči a přitiskl horké čelo na okno. Téměř neslyšně opakoval:

„Žádná další slova...“

* * *

Vzduch v hale byl horký a páchnoucí. Čtyři ventilátory v úzké řadě oken těsně pod střešou marně bojovaly s horkem. Na rychle sehnaných lavicích, židlích a stolech posedávalo na 154 mužů a žen.

Nezřetelná změt' hlasů okamžitě utichla, když se otevřely čelní dveře. Do místnosti vstoupil Dhark spolu s Danem Rikerem a Afričanem Manu Čobem.

Čobe nenápadně podpíral Dana Rikera. Dřívější poručík kosmické lodi Galaxy se vši silou ovládal, ale bedlivý pozorovatel musel poznat, že Riker bojuje s rovnováhou. Jeho jinak doširoka otevřená ústa měl k sobě pevně přitisknuta, takže rty tvořily jen úzkou čáru. Oči mu neklidně tékaly po okolí. Neustále si projížděl rukou černé vlasy, které mu padaly do obličeje.

Ren Dhark došel až k malé plošince, která zůstala volná uprostřed haly. Oči mu studeně klouzaly po shromážděných lidech. Nikdo na něm nepoznal, že v něm zuří vulkán. Rezignace, kterou četl v mnohých obličejích kolem, šedivé tváře hovořící o nekonečné únavě a téměř hmatatelná atmosféra bezmocného hněvu hrozily, že ho stáhnou do svých tenat.

Ren Dhark ze sebe setřásl jakékoliv pohnutí. Jasně vycítil počínající katastrofu, která by mohla způsobit, že lidský pokus o osídlení planety Hope selže. Když promluvil, hlas mu zněl drsně:

„Doktore Krafte, podejte podrobnou zprávu o současné situaci.“

Primář se protlačil skrze natěsnané řady posluchačů a nejistými kroky přešel ke guvernérovi. Horko ve skladišti mu dělalo značné problémy. Na čele mu vyrážely kapky potu a jeho bílý plášť byl propocený.

„Pane guvernére, vlastní stav by...“

Dhark ho ledovým hlasem upozornil:

„Doktore Krafte, žádal jsem vás o jasnou definici současné situace. Pokuste se ji podrobně popsat.“

Primář sebou trhl. Bolestně si uvědomoval, že se najednou stal středem pozornosti. Přejel si nervózně jazykem po rtech.

„Kolik případů onemocnění už máte?“ zeptal se přímo Dhark.

Kraft pokrčil rameny.

„Zatím jsme počet nesta...“

Přihlásil se mladý asistující lékař. Guvernér mu krátce pokynul.

„V Cattanské nemocnici jsme dosud zaznamenali asi tisíc případů akutní svalové atropie spojené s perniciózní anemií a inapetencí. Když započítáme nemocné z Deluge a určité číslo lidí, kteří se obávají přijít do nemocnice, musí se jednat asi o dva tisíce případů. To je ovšem jen odhad.“ Dhark spokojeně přikývl.

„Jak se jmenujete?“

„Perk Vega, asistent na čtvrtém bloku.“

„Odkud máte ta čísla?“

Mladý lékař působil trochu rozpačitě.

„Nechtěl jsem se tlačit dopředu, pane.“ Ren Dhark netrpělivě mávl rukou.

„Ve svém volném čase se zabývám statistickými počty onemocnění, a tak jsem musel zároveň narazit na *sytou smrt*.“ Ren Dhark zbledl.

„Jak jste tu nemoc pojmenoval?“

„*Sytá smrt*, pane. Když se zaznamenalo osm případů úmrtí, přišel na ten název jeden z ošetřovatelů.“

„Případy úmrtí?“

Ren Dhark se otočil. Na čele mu naběhla žíla. Pod kůží mu pulzovala rudá krev.

„Říkal jste případy úmrtí, Vego?“ Guvernérův hlas se chvěl potlačovanou zlostí. Primář se marně pokoušel vyhnout planoucím pohledu.

„Osm úmrtí...“ zašeptal Dhark. I přes neúnosné vedro ucítili lidé smrtící chlad.

„A vy, pane doktore Krafte, můžete mi nějak rozumně vysvětlit, proč jste mě hned neinformoval?“

Ventilátory hlasitě vrčely. Muži i ženy v hale se neodvažovali nadechnout.

„Doktore Krafte, jste s okamžitou platností zbaven svého úřadu. Kdybychom nepotřebovali nutně každého lékaře, hned bych vás dal zajistit a obvinít. Vědomě jste zamlžil situaci. Vaše chování je téměř zločinné.“

Guvernér si přitiskl dlaně na bolavé spánky.

„Chápete to, Manu? Všem lidem na Hope hrozí strašlivý osud a ten, který by měl první rozeznat nebezpečí, jednoduše selže.“

Afričan položil konejšivě ruku na Dharkovo rameno.

„Chápu vás, pane. Ale nenechte se zaslepit současnými událostmi. Nakonec jde na téhle konferenci o to, abychom zastavili tu takzvanou *sytou smrt*. Co navrhuje?“

Ren si stále masíroval spánky.

„Jistě, Manu. Máte pravdu. Jde o důležitější věci. Kdo z vás, lékařů, je schopen dodat nepřikrášlenou analýzu?“

Přihlásil se Perk Vega. Dhark mu udělil slovo.

Mladý lékař si založil ruce za zády a přivřel oči do malých štěrbin. Pak soustředěně začal:

„*Sytá smrt* byla prvně zaregistrována před pěti dny. Jednalo se o šest případů akutní svalové atrofie.“

„Počkejte na moment, doktore,“ přerušil ho Ren Dhark. „Je zde mnoho laiků, ke kterým se počítám i já. Vyhněte se odborným výrazům, prosím.“

Vega chápavě přikývl. Pak krátkými slovy vylíčil vývoj, kterým záhadná nemoc prošla za posledních pět dnů.

Před duševním zrakem posluchačů vystával plastický obraz. Pomocí drobných signálů se ohlašovala lavina. Nikdo ale nedokázal tyto signály správně vyhodnotit. Lavina se dala do pohybu, nabývala stále větších rozměrů a v současnosti hrozila vyhubit veškerý lidský život na Hope.

* * *

Před pěti dny to začalo.

Asistující lékař Perk Vega přišel k přijímacímu pultu Cattanské nemocnice, aby si vzal tři přihlašovací formuláře. Prohodil pár slov se sestřičkami, které měly službu, a pak vstoupil do světlé chodby, kterou vyplňoval neurčitý, všem nemocnicím vlastní zápach lysolu smíšený s dalšími přísadami.

V tu chvíli se propadl do nemocniční haly skleněnými dveřmi nějaký muž.

Ještě než umlkl tříštivý zvuk padajícího skla, klečel u něj Vega. Věcným pohledem zjistil, že muž při pádu neutrpěl žádná vážná zranění, kromě několika malých povrchových řezných ran.

Lékař zvedl bezvládné tělo. Podvědomě zaregistroval, že muž je na svou velikost neuvěřitelně lehký.

Obrátil muže na záda. Ačkoliv Vega jako lékař viděl mnohé, musel vynaložit značné úsilí, aby nevykřikl.

Viděl umrlčí lebku. Kostí obepínala jen kůže. Oči, kryté chvějícími se víčky, byly zapadlé hluboko v důlcích.

Několika zkušenými pohyby rozepnul lékař nemocnému košili. Zkusmo přejel rukou po hrudníku a ucítil každé žebro. Perk Vega měl téměř pocit, že skrze kůži vidí klouby, kterými končily neuvěřitelně tenké ruce.

Sáhl na pažní svaly. Tkáň byla řídká, měkká a houbovitá.

Vega vzhlédl.

„Sestřičko, okamžitě sežeňte nosítka. Pacienta dopravte co nejrychleji na blok čtyři, na mou stanici, a informujte primáře. Za celý svůj život jsem neviděl takový úbytek svalové tkáně. Určitě tu hrají nějakou roli i další faktory.“

Muž zasténal a otevřel oči. Mladý asistent se odvrátil, když se zadíval do zorníček úplně zbavených lesku.

„Človče, jak dlouho jste byl v kosmu? Musel jste být nejméně tři měsíce ve stavu úplné beztíže. To je nezodpovědné!“

Nemocný nepohnul ani jediným svalem, ale v jeho očích Vega četl údiv. Pak se s velkým úsilím pokusil vyslovit několik slov.

„Nebyl jsem v kosmu,“ slyšel lékař. „Jsem technik z monitorovací centrály.“

Křečovitý kašel otřásl pohublým tělem.

„Jmenuji se Sorn Hoss. Najednou mě opustila síla. Jazyk mi jen hoří, ruce a nohy pekelně svědí. Sotva jsem došel do nemocnice.“

Vega se zadíval do dlouhé nemocniční chodby. Dva ošetřovatelé spěšně přivázeli pojízdné lůžko.

Jak dlouho jste nic nejedl, Hossi?“

Tělo nemocného sebou křečovitě škublo. Na čele se mu objevily kapky potu.

„Jídlo,“ zajíkal se muž. „Už pět dní mám záchvaty nevolnosti, když na něj jen pomyslím...“

Ošetřovatelé opatrně vzali pohublé tělo z Vegových rukou a položili ho na lůžko. Lékař ošetřovatele pomalu následoval. Marně se pokoušel určit diagnózu. Ale stále měl příliš málo záchytných bodů. Závěr musí stanovit podrobná prohlídka.

Vedro ve vyklizeném skladišti se zhoršovalo. Ale lidé napjatě poslouchali nezúčastněné zprávy mladého lékaře.

„Jak rychle narůstal počet nemocných se stejnými příznaky?“ zeptal se Dhark. Asistent pokrčil rameny.

„V prvních dnech se jednotlivé případy rozdělily po všech odděleních. Proto je to těžké odhadnout. Ale nevěřím, že by jich bylo více jak padesát“

Ren Dhark krátce přikývl.

„Takže se ještě nedalo odhadnout, že se vlastně jedná o epidemii?“

„Ne, pane. V tomto případě je nutné hovořit otevřeně. Při odpovídajícím vyhodnocení vstupních protokolů by vzniklo minimálně podezření. Nakupení nemocných se stejnými příznaky v takovém počtu se zatím v Cattanu nevyskytlo.“

Vert Kraft zlostně vyskočil.

„Zakazuji si podobnou kritiku. Nemůžete přece přehlédnout, jaká opatření vedení zavedlo. Nakonec jsem...“

„Okamžik, doktore Krafte,“ přerušil ho Dhark ostře, „právě že jste správná opatření nezavedl. Pamatuji se, že jste ještě třetí den po zaregistrování prvních případů ujišťoval grémium, že se jedná jen o přechodný jev. Ale tou dobou se lavina už utrhla. Kolik nemocných jste zaznamenali třetí den, doktore Vego?“

„Asi tři sta, pane.“

„A kolik mrtvých?“

„Do té doby jen jednoho. Sorn Hoss byl první obětí *syté smrti*.“

„Pokračujte ve své zprávě, doktore,“ vybídl ho Dhark.

Primář Kraft vstoupil do čtvrtého oddělení. Následovali ho jeho dva osobní asistenti Van der Allen a Krum Sanka. Zadní voj tvořila vrchní sestra Virnit.

Vert Kraft měl špatnou náladu. Volání mladého asistenta ho zastihlo krátce před obědem a doktor Kraft si necenil ničeho tak, jako přesného konce pracovní doby.

Navenek to ale nedal znát.

„Tak kolego, copak vám tu hoří?“ zeptal se žoviálně.

Perk Vega se nedal vyvést z rovnováhy.

„Máme tu jeden velice zajímavý případ,“ vysvětloval a ukázal primáři cestu, „symptomy ukazují na akutní úbytek svalové tkáně, ale zdá se mi, že tu jsou ve hře ještě další faktory.“

„Úbytek svalstva?“ zeptal se Kraft ostře, „to přece není žádné onemocnění, které by vyžadovalo přítomnost primáře. Dejte tomu pacientovi masáže, nařídte odpovídající gymnastiku a zvedněte v krvi obsah kalcia. Léčebné metody se přece učí studenti medicíny ve druhém semestru!“

„Ještě okamžik, doktore Krafte!“

Perk Vega se nenechal vyvést ze svého klidu. Jen slabý nádech červeně na ostře vystupujících lících kostech prozrazoval potlačovanou zlost.

„Chtěl bych poukázat na to, že pacient byl před pěti dny úplně zdravý. Pak se ho zmocnil silný záchvat nechutenství, které spolu s rychle postupujícím úbytkem svalů vedlo k neuvěřitelně prudkému rozpadu tělesných sil. Podle mého tu bude ještě třetí faktor. Podobný obraz nemoci je určitě absolutně anomální. Při starostlivé diagnóze bych chtěl potvrdit, že onemocnění způsobily vnější vlivy. Ten muž se jednoduše nakazil.“

Primář se výsměšně zasmál.

„Obávám se, že trochu přeháníte, mladý příteli. Jsme už dost dlouho na Hope, abychom takovou infekci překonali. Nebo snad znáte nějaký virus nebo bakterii s půlroční inkubační dobou? Měl byste si podrobněji přečíst své lékařské knihy, pane Vego. Dobrý den.“

Primář i se svou suitou opustili místnost. Vrchní sestra Virnit zůstala chvíli pozadu. Malá, energická sestra vzhledla k mladému doktorovi a uchopila ho za ruku.

„Neberte si to tak, doktore. Víte přece, jaký je náš starý. Na vašem místě bych ten případ pečlivě sledovala. Já mám také nepříjemný pocit a někdy by se mělo dát více na pocity dlouholeté sestry než na řeči šéfa.“

Vrchní sestra přivřela jedno oko a usmála se povzbudivě. Její koňsky chrup zazářil ve světle zářivek.

Perk vděčně zvedl ruku.

„V pořádku, sestro. Pomůžete mi?“

Zakulacená sestra rázně přikývla.

„Jistě, doktore. Zavolejte mě, až budete potřebovat pomoc. Šéf o všem nemusí vědět.“

Perk Vega se vděčně otočil a zamířil do jednolůžkového pokoje, kde pod dozorem přístrojů ležel Sorn Hoss. Opatrně otevřel dveře. Lehký sykot kyslíkového přístroje a praskání vyvíječe ozónu mu řeklo vše. Nepotřeboval nahlédnout do osvětleného plastického stanu nad lůžkem, aby věděl, že pacient se nachází v kritickém stavu.

Mladá sestřička se zvedla ze židle a přistoupila k lékaři. Sotva rozuměl jejímu šeptání.

„Úplné fyzické a psychické zhroucení, doktore. Váš kolega Nome Achtran nařídil okamžité umelou výživu a stabilizaci oběhového systému. Stav slabosti pacienta dospěl tak daleko, že ho udržujeme pod kyslíkovým stanem. Stejně ale asi není naděje.“

Perk Vega přistoupil těsně ke stanu a soucitně pozoroval spojaře. Vnější zchátralost organismu postupovala rychle kupředu. I přes přívod čistého kyslíku Sorn Hoss sotva dýchal.

Lékař se vši rozhodností nařídil sestře:

„Připravte všechno na odběr krve. Odebereme deset kubíků a uložíme ji do standardní konzervy. Krevní skupina a Rh faktor jsou už určené?“

Sestra přikývla.

„Pospěšte si,“ přikázal Vega, „pro našeho pacienta se teď počítají minuty!“

* * *

Vegova přednáška byla přerušena. Reproduktor umístěný na čelní stěně haly zachraptěl:

„Výzva pro Rena Dharka. Volá ho stanice Deluge. Výzva pro Rena Dharka. Ozvěte se...“

Ren stiskl spínač na víceúčelových náramkových hodinkách. Pozvedl si přístroj k ústům.

„Zde Ren Dhark. Co se děje?“

Z přístroje chvíli vycházelo jen šumění statických výbojů. Pak se konečně ozval mužský hlas.

„Zde je spojař Entar, řídicí stanoviště jeskynní skupiny Deluge. Třetina vědců a techniků, kteří se účastní při projektu „Prstencová loď“ náhle onemocněla. Lidé jsou apatičtí, odmítají potravu a stěžují si na rychlý úbytek sil, pálení na jazyku a nesnesitelné svědění na rukou a chodidlech. Naši lékaři jsou bezmocní. Malá nemocnice je úplně přeplněná. Potřebujeme rychlou pomoc!“

Ren se několikrát hluboce nadechl. Bezděčně svíral a otevíral peští. Vypadalo to, jako by chtěl neviditelného nepřítele zdolat holými pěstmi.

Ale jeho hlas zněl klidně a vyrovnaně, když odpověděl:

„V pořádku, spojaři. Řekněte našim lidem, že okamžitě odstartují výsadkové čluny. Odvezou nemocné do Cattanu. Uděláme vše, co je v našich silách, abychom epidemii potlačili. Podrobnější příkazy budou následovat za dvě hodiny.“

Dhark pootočil vlnovým voličem na hodinkách.

„Pozor, hovoří k vám guvernér. Všechny výsadkové čluny okamžitě odstartují směr Deluge a naloží všechny nemocné. Je nutná nejvyšší rychlost.“

V reproduktoru cvaklo. Pak se ozvala změť hlasů.

Dhark rázně vpadl do nastalého zmatku v éteru.

„Prosím o jednotlivá hlášení podle čísel. Poněkud více discipliny, pánové!“

V místnosti zazněl jasný hlas.

„Zde je velitel výsadkového člunu číslo dvě. Nemohu odstartovat. Druhy důstojník a navigátor onemocněli tou záhadnou nemocí.“

Přerušil ho naléhavý hlas.

„Tady je radiotelegrafista z člunu číslo pět. Onemocněl velitel i většina posádky. Nemůžeme odstartovat“

„Člun číslo šest, pane. Jsem velitel strážního oddílu. Všechny letový personál leží v nemocnici. Let není možný.“

Ren Dhark pevně sevřel okraj stolní desky. Silou vůle se přinutil ke klidu.

„Propojit na síť!“ řekl do vysílačky v náramkových hodinkách.

Tíživé ticho v hale přerušovalo jen skřípání ventilačního zařízení. Zpětné potvrzení přišlo vzápětí.

„Připojeno na síť, pane!“

„Všem! Opakuji, všem! Mluví k vám guvernér! Každý, kdo je schopen řídit nebo pomáhat při obsluze výsadkových člunů, ať se dostaví k hangárům. Stačí i zkrácený výcvik. Potřebujeme nutné záložní piloty a technicky personál. Tento příkaz má vrcholnou prioritu. Každý, kdo je schopen létat s výsadkovými moduly, ať se okamžitě dostaví k hangárům! Očekávám do patnácti minut hlášení!“

Dhark vypnul miniaturní vysílačku.

„Doktore Vego, poletíte také! Rychle se připravte! Tlačí nás čas!“

* * *

Karmin Lopessová, asistentka z týmu lékařských techniků, oplývala nadprůměrnou inteligencí, ale teď se jí ve tváři jasně zračila bezradnost. Park Vega netrpělivě mávl rukou. „Tak už mluďte, Karmin. Co ukázala krevní zkouška?“ Asistentka si přitáhla mikroskop a naklonila se nad okulárem. „V každém případě se jedná o infekci, doktore Vego. Zdá se mi zvláštní, že se musí jednat o chronickou infekci. Proč ale došlo k onemocnění až teď? Perniciózní anémie se přece neobjeví ze dne na den.“

Karmin Lopessová zaostříla mikroskop.

„Podívejte se sám, doktore! Tenhle krevní obraz by mohl být v učebnici, tak jasné jsou rozhodující faktory! To mě ale právě vadí.“

Vega dlouho pozoroval tisíckrát zvětšený vzorek krve. Konečně se napřímil.

„Máte pravdu, Karmin. Ten obrázek je až příliš pravidelný. Na Zemi bych po prvním pohledu konstatoval: chybí intrinsikní faktor. Léčebná metoda – substituční terapie s vitamínem B12, ošetření jater. Ale na Hope? Co říkají vzorky tkání?“

Karmin otevřela knihu, která obsahovala četná, ručně psaná čísla.

„Hemosiderinové vyšetření ve všech případech pozitivní. Usazeniny koloidálních oxidů železa v ledvinách, játrech, slezině a kostech. Ve spojení s krevním obrazem jasná diagnóza na perniciózní anemii.“

Lékař si mnul levý ušní lalůček.

„Úbytek svalů, nechutenství a současná perniciózní anémie. To k sobě přece nejde.“

Park Vega došel ke konečnému závěru.

„I když mě ten nadutý primář pošle k čertu, musím mu to oznámit. Tady se nám šíří nějaká neznámá nemoc, která má hrozné následky. Jestli se opravdu jedná o chronickou infekci, pak se už asi infikovalo mnohem více lidí, než si myslíme. Musíme informovat guvernéra Dharka.“

Dlouhými kroky vyšel Vega z místnosti. Ve vchodu narazil na jednoho ošetřovatele, která před sebou strkal pojízdné lehátko.

„Koho to vezete, Rampere?“ zeptal se přátelsky mladý asistent.

Ošetřovatel prošel kolem něho s nehybnou tváří.

„Vašeho pacienta Sorna Hosse, doktore. Před deseti minutami zemřel.“

* * *

„A sdělil jste primáři výsledky svých pozorování, Vego?“ ptal se Dhark.

Lékař přikývl.

„Jaký úspěch měla vaše zpráva?“

Perk Vega sklonil hlavu.

„Doktor Kraft mě vykázal z pracovny. V jeho nemocnici není místo pro chlubily, říkal.“

„Kdy si v Cattanské nemocnici uvědomili, co se blíží? Někdo si přece musel všimnout, že začíná epidemie!“

„Třetí den, pane. Vrchní sestra Virnit kontrolovala všechny vstupní protokoly a objevila velký počet nemocných se stejnými symptomy. Když se doktor Kraft vrátil z konference, kterou měl s vámi, předložili jsme mu všechen materiál.“

„A co se stalo pak?“

„Primář dal všechny pacienty s akutní atrofií svalstva přemístit na oddělení šest a sedm. Předal vedení jednomu ze svých osobních asistentů a vytvořil ze čtyř lékařů a tří biologů vědecký tým, který měl prozkoumat chorobu a její průběh.“

Ren Dhark souhlasně přikývl.

„Opatření byla v tehdejší situaci přiměřená. K jakým závěrům dospěli?“

Vega pokrčil rameny.

„Oproti mým vlastním závěrům nepřišli na nic nového. Všemi vědeckými a technickými prostředky zjišťovali, jestli je za *syťou smrt* odpovědný virus nebo bakterie. Ale ani elektronový mikroskop nedokázal objevit nový druh viru. V každém případě se jedná o infekční onemocnění. Stejně znějící chorobopisy nedávají jinou možnost.“

„Objevili mezitím nějakou účinnou léčebnou metodu?“

Lékař zavrtěl hlavou.

„Dokážeme sice průběh nemoci zpomalit, ale ne zastavit. Při prvních případech jsme zkoušeli transfúze. Ale čerstvá krev se brzy nakazila rovněž. Pohybová terapie zde není na místě. Umělá výživa sice úbytek sil zpomaluje, vyvolává však u pacientů záchvaty nevolnosti. Nejlepší výsledky má léčení kalciem, které zastavuje svalovou atrofii, a vitamínem B 12. Tenhle vitamín zpomaluje úbytek červených krvinek, i když jej nezastaví“

Ren Dhark si opřel hlavu do dlaní a zavřel na chvíli oči.

„Jak to vypadalo během několika posledních dní, doktore?“

„Čtvrtý a pátý den se provalila lavina onemocnění. Brzy jsme museli zařídit nouzové ubytování. Lékařský personál se nezastavil. Doktor Kraft posílil tým o šest lékařů a čtyři biology. Přesto se výsledek nedostavil. Teď jsme těsně na pokraji chaosu. Není možné, abychom se dokázali postarat o všechny pacienty v

nemocnici. A každou hodinou jejich počet narůstá. Jestli se něco nestane, nic už katastrofu nezadrží!“

Ren Dhark se napřímil v celé své výši.

„Dámy a pánové, právě jste se dozvěděli tvrdou pravdu. *Sytá smrt* se prudce šíří. Za několik hodin může pocítit příznaky nemoci každý z nás. Požaduji, aby každý nasadil všechny síly pro objevení skrytého původce. *Sytá smrt* může znamenat konec lidské civilizace na Hope.“

Dhark uchopil Čobeho za paži a přistrčil ho dopředu.

„Manu Čobe převezme okamžitě jako můj zástupce velení akce Přežití,“ přikázal drsně Dhark. „Jeho nejbližší spolupracovník a zplnomocněnec bude doktor Perk Vega. Nařízení obou mužů musí být beze zbytku vyplněna. Okamžitě zařídím potřebná opatření, abychom zabránili zhroucení kolonie. Doufám, že každý z vás udělá to nejlepší.“ Pak se obrátil a bez pozdravu opustil místnost. Dan Riker ho následoval. Nikdo si nevšiml, že někdejší kosmický důstojník je na pokraji svých sil.

Dhark se řítí se svým vznášedlem maximální rychlostí kupředu. Ještě než vozidlo stačilo zabrzdit u správní budovy, seskočil na zem a vběhl do své kanceláře.

Několika kroky přešel pokoj a usadil se do křesla u komplikované aparatury velitelského pultu. Oběma rukama sáhl po červeném spínači nejvyššího poplachu. S pevným rozhodnutím stiskl podlouhlé tlačítko.

Řev sirén vyděsil všechny lidi žijící na Hope. Dhark nechal znít signál po tři minuty. Pak vypojil píšťaly a vytáhl pojistku z malého spínače frekvenci. Vysunula se malá páčka. Ren Dhark uchopil mikrofon. Silný vysílač centrály přehlušil na všech možných frekvencích denní radiový provoz.

„Pozor, všem. Mluví k vám guvernér. Vyhlášení stav nejvyšší nouze. Všechny osobní zájmy musí ustoupit obecným. Stav nouze, opakuji, stav nejvyšší nouze. Příkazy městské správy musí být bezpodmínečně splněny.“

Dhark dal lidem deset sekund čas, aby pochopili význam jeho slov. Pak z vysílače vylétlo další sdělení.

„Pozor! Každý, který zpozoruje prudký úbytek sil, dostaví se okamžitě do Cattanské nemocnice. Pálení na jazyku, svědění na rukou a nohou, nechutenství jsou dalšími příznaky nemoci, která se šíří na Hope. Každý infikovaný se musí podrobit lékařské péči. To je rozkaz!“ Dhark přerušil spojení. Na okamžik pocítil strašlivou osamělost, kterou mu přinášel jeho úřad. Spustil ruce na stůl a ohnul záda. Jako obří váha na něj doléhala odpovědnost.

Ale pak se napřímil s rozhodným pohybem. Hladká plocha plastické hmoty velitelského pultu odrážela pokřivený obraz jeho tváře. Ostré čáry se vryly do koutků úst. Vysoké čelo bylo zbrázděno četnými vráskami.

Dhark navázal přímé spojení s halou, kde vědci stále vzrušené diskutovali.

„Už ta diskuse trvá příliš dlouho,“ vyhlásil ostře. „Očekávám konečně výsledky. Zatím se lidský duch vždy s každým nebezpečím vypořádal. I *sytou smrt* můžeme překonat!“

Z dálky zazněly vysoké tóny motorů pracujících na nejvyšší výkon. Výsadkové čluny se vracely z Deluge. Na palubě se choulily pohublé postavy. Všichni doufali v záchranu v Cattanské nemocnici.

V jednolůžkovém pokoji ležel předák Vark Thelen na měkkých polštářích a bezmocně zatínal pěsti.

„Všechno zavinil Ren Dhark,“ třásl se v záchvatu horečky. „On a jeho přítel Dan Riker sem zatahli ten mor. Vždyť oba byli přece u Kačerů. Všichni by to měli vědět, všichni. Ren Dhark může za tuhle katastrofu...“

V telekomunikační centrále Cattanské zpravodajské agentury se dopustil ve stejné chvíli jeden z techniků zlomyslného kousku. Ve všeobecném vzrušení přepojil do vysílacího kanálu nemocniční pokoj 837.

Z velké antény nezadržitelně proudila obvinění předáka Varka Thelena.

„Potřebuji výsadkový člun, Rene!“

Dan Riker se křečovitě chytil oběma rukama opěradla svého křesla. Pod průsvitnou kůži vystoupily drobné kosti prstů.

Ren Dhark pozoroval svého přítele se vzrůstajícími obavami.

„Ty jsi nemocný, Dane. Máš všechny příznaky *syty smrti*. Patříš přece do nemocnice!“

Videofon na stole se rozsvítil. Na přístroji pulsovalo červené světélko na znamení nejvyššího stupně naléhavosti. Současně se rozezněl i akustický signál.

Ren se natáhl kupředu a stiskl spínač.

Objektiv snímací kamery opačné stanice byl umístěný těsně pod střechem. Ren spatřil telekomunikační centrálu Cattanské hlavní stanice.

V zadní části místnosti zvedl jeden z techniků ruku. Optika kamery zaostřila na jeho tvář. Technik se okamžitě objevil na obrazovce umístěné na guvernérově stole.

„Naléhavá zpráva, pane,“ řekl úsečně bez sebemenších formalit, „díky někomu se mezi lidmi šíří zpráva, že jste zodpovědný za rozšíření záhadné choroby. Vy a váš přítel jste se měli nakazit při setkání s Kačery.“

Technik si klidně sundal brýle a pečlivě si je začal čistit svým kapesníkem. A přitom pokračoval.

„Je tu ještě druhá zpráva s naléhavostí jedna. Z přístavu zmizel bez povolení větší počet vznášedel. Potvrdilo se tak podezření, že někteří kolonisté vzali ze strachu před *sytou smrtí* do zaječích. Naše počítače vyhodnotily jednotlivá hlášení. Předpovídají bezhlavé pokusy o útek.“

Dhark po několika sekundách hleděl na ztmavlou obrazovku.

„To je začátek konce, Rene,“ ozval se Dan Riker zlomeným hlasem. Nejistě se zvedl ze židle a stoupl si za Dharkova záda. Danovy oči žhnuly horečnatým svitem. Pod bledou pokožkou mu na tváři svévolně cukal lícni sval. Rudá skvrna na bradě vystoupila jasně do popředí.

Riker se pevně držel rukou o opěradlo křesla. Se zjevným vypětím zvedl druhou ruku a ukázal ke stropu.

„Někde tam nahoře...,“ ruka kroužila, „nebo někde ve vodorovném směru...,“ prstem nyní ukazoval k podlaze, „nebo dole pod námi leží Země. Je to teprve jeden pozemský rok, co jsme odstartovali plní nadějí. Jeden rok, Rene...“ Hlas někdejšího lodního důstojníka Galaxy zněl horečnatě. „Jeden rok a civilizace se už hroutí!“

Dan Riker sevřel pěst a udeřil jí o Renova záda. Úder nebyl veden větší silou než u malého dítěte.

„Proč Země neodpovídá? Proč nás nechává v téhle beznadějně situaci samotné? Proč...?“

„Přestaň, Dane!“

Dhark se vymrštil z křesla a sevřel přítelova ramena. S úlekem pocítil ostře vystupující ramenní kosti. Přesto s ním zatřásl.

„Chceš se snad vzdát? Já ne, Dane. Já ne!“

Ren Dhark poodstoupil o kus dál a ztěžka dýchal. Riker na okamžik pohlédl na svalnatou postavu svého přítele. Něco z vnitřní síly, kterou Dhark vyzařoval, vstoupilo i do něj. Bezděčně napřímil ramena.

„Máš pravdu, Rene. Promiň!“

V horách za Cattanem bledly paprsky vysílané dvojsluncem. Ve městě se rozsvěcovala světla a vytvářela pocit tragického klidu.

„Dobrá, Dane, vždyť tě chápu,“ řekl Dhark vážně. „Ale jestliže se poddáme svým obavám...“

Zbytek věty zůstal viset nevysloven ve vzduchu.

„Výsadek čun, Rene,“ řekl Dan svému příteli. „Mohl bych dostat jeden k dispozici?“

Dhark zkřížil ruce na prsou.

„Chceš letět na Deluge?“

Riker přikývl.

„Odkud víš...“ Mladistvý úsměv obměkčil strohé guvernérovy rysy. „Máš stejný nápad jako já, Dane. Ne nadarmo jsi moje druhá paměť. Ale tajuplný archiv dřívějších obyvatel Hope můžeme navštívit až ráno. Nejdříve musíme zavést v Cattanu potřebná opatření, abychom zabránili hrozící katastrofě.“

Dan přikývl a i tenhle nepatrný pohyb ohrozil jeho stabilitu. Dhark se s obavami chopil přítelovy pohublé ruky.

„Infikovala tě *syta smrt* a ty to víš, Dane. Nechceš raději odejít do nemocnice?“

Dan se klidně podíval Renovi do tváře.

„Proč, Rene? Pravidelně si píchám injekce s hroznovým cukrem. Mohu bojovat se *sytou smrtí* po tvém boku. V nemocnici bych byl bezmocně připoután na lůžko. Musím vydržet, Rene!“

Ren krátce přemýšlel a pak vážně řekl:

„Dobře, Dane. Potřebuji tě víc než kdy jindy. Ovšem jakmile tě začnou rychle opouštět síly, musíš okamžitě do nemocnice.“

Riker se křivě usmál.

„Dám ti včas vedet, Rene!“

* * *

Jasně světlo frekvenčně modulovaných fotonových zdrojů osvětlovalo velkou laboratoř Cattanské nemocnice. Pracovní tým během několika hodin odstranil všechny přepážky v bloku čtyři, z kterého mezitím vystehovali všechny nemocné a nadzvedli střechu postranními výztuhami.

Podle přesné vypracovaného plánu vybavovali montéři malé plastické kabiny laboratorními stoly a lavicemi, lékařskými a technickými přístroji jako i dalším tisícem nástrojů a předmětů, která jednotlivá oddělení budou potřebovat pro svou práci.

Manu Čobe bezohledně využíval svých pravomocí. Zavalitý, 180 centimetrů vysoký Afričan byl snad všude. Jako velký, zkrocený dravec procházel neslyšně jednotlivými odděleními. Jeho příkazy byly úsečné a jasné. Ačkoli neustále hleděl k zemi, viděl vše, co se dělo kolem.

Technici brzy získali velký respekt před tímto mužem s jemným hlasem. Přesto si dokázal získat jejich pozornost spíše než nějaký řvoucí mistr. To cítil i doktor Kraft. Dřívější primář stále nechtěl pochopit, že své postavení ztratil s konečnou

platností. Když se k němu dostavili technici, aby vymontovali z prvního oddělení velký elektronový mikroskop a dopravili ho do jedné z laboratoří, energicky se ohradil.

„Nechtě ten mikroskop tam, kde je, pánové!“ přikazoval Kraft. „Bude dlouho trvat, než se dokončí všechny rozvody v novém traktu. Všechny potřebné zkoušky klidně udělám tady a výsledky...“

„Nic neuděláte, doktore,“ řekl Čobe přátelsky a sledoval průběžně pestré čáry na podlaze. „Mikroskop bude používán v laboratořích pro základní výzkum a proto tam bude i přemístěn.“

Lékař rozhořčeně vybuchl.

„Dovolte, Čobe! Já mohu řídit výzkum i odsud a zajistit obsluhu mikroskopu. Jsem zde sice...,“ a přitom mu na rtech zahrál lehký úsměv, „jen trpěným domácím pánem, ale přesto jsem odborník, který s tou věcí umí zacházet, Čobe!“

Manu Čobe pomalu vzhlédl Kraft bezděčné ustoupil o dva kroky dozadu. Zmocnil se ho pocit, že ledový Afričanův pohled ho přímo udeřil.

„Doktor Čobe, jestli připisujete titulům nějaký význam, pane kolego! Jestli jste opravdu odborník, pak mě udivuje vaše nechápavost. Cizí virus snadněji objevíme spíše ve sterilním prostředí, než ve vaší laboratoři otevřené okolnímu světu. Dobrý den, pane kolego!“

V temném Čobeho hlasu zazněl lehký ironický podtón, kterému Vert Kraft jasně rozuměl. Když Afričan tiše opustil místnost, sevřel pěsti.

Bývalý primář se ztěžka usadil do svého křesla a skryl ruce do dlaní. V mozku mu pomalu začal klíčit plán.

„Rozhodli jsme se pro následující rozdělení, pane,“ vysvětloval Čobe do videofonu, kde se na obrazovce rýsovala ustaraná Dharkova tvář. „V bloku nainstalujeme osm krychlí. Jsou průhledné a vzduchotěsné. Do krychle se dostanete jen přes propust, kde jsou lehké skafandry, které budou všichni lékaři a biologové v areálu nosit, sterilizovány chemicky i pomocí záření. Centrální pohyblivý pás spojuje vždy čtyři buňky po obou stranách bloku číslo čtyři. Na levé straně jsou umístěny laboratoře pro základní výzkum, výzkum tkání, krve a nakonec sál pro elektronické zpracování dat. Napravo pak jsou krychle pro biologicko-chemické testy a zkoušky s radioaktivním zářením. Následuje buňka pro práci při sníženém nebo naopak zvýšeném tlaku, přičemž můžeme měnit i složení vzduchu. Na konec řady jsme umístili laboratoř pro chemickou analýzu. Svými slovy jsem ovšem popsal úkoly jednotlivých laboratoří jen ve velice hrubých obrysech, pane.“

Dhark chápavě přikývl.

„V uplynulých hodinách jste udělal pěkný kus práce, Manu. Kdy začnete s výzkumem?“

Čobe se zlehka pousmál. Zahledl se na fiktivní bod kdesi za Dharkovou hlavou. Pak suše oznámil:

„Velká laboratoř už pracuje více než jednu hodinu!“

Afričan měl ze své kabiny výborný výhled na všechny krychle.

Úzká kontaktní lišta a dosud slepé obrazovky tří videofonů byly jediným pojítkem s okolním světem. Tenký záznamník a stříbrná propisovačka zde zastupovaly všechny ostatní ruční nástroje. Obrazovka videofonu číslo jedna se

rozsvítila a objevil se unavený obličej mladého asistenta Perka Vegy. Stejně jako Dhark i Manu Čobe rychle odhadl jeho schopnosti a určil ho jako vedoucího všech lékařských oddělení.

„Máte už nějaké výsledky?“

Afričan se povzbudivě zasmál.

„Nedokážeme dělat zázraky, mladíku. Ale udělali jsme všechno, co je v našich silách. Teď musíte počkat!“

„Čekat...“ Vega málem vykřikl „Nemůžeme si dovolit čekat! Doktore Čobe, proud nemocných roste každou minutou. Nemám už lékaře, ošetřovatele a ani sestry. Polovina nemocničního personálu mi mezitím vypadla.“

Manu Čobe se vyděsil „Všechno následkem nemoci?“

„Díky Bohu, ne! Počet nemocných mezi lékaři nedosahuje zatím deseti procent. Asi je to v tom, že se zde lidé musí častěji dezinfikovat. Ale pracovní vypětí je až příliš velké. Lékaři spí už i ve stoje. Musím je posílat do postele málem násilím a už to hrozí jejich celkovým zhroucením.“

Čobe chvíli rozvažoval. Zamyšleně ťukal špičkou ukazováčku do modře svítící obrazovky.

„Jak jsme na tom s dobrovolnými pomocníky?“

Vega jen zavrtěl hlavou.

Rozsvítila se obrazovka číslo tři. Perk Vega se rozloučil s děkovným gestem.

„Laborať zkoumání tkání,“ ohlásil se rusovlasý muž, „objevili jsme zvláštní jev.“

Chvíli, se hrabal ve svých papírech.

„Pospěšte si, člověče,“ vykřikl Manu podrážděně.

„Takže, doktore, podrobili jsme játra obvyklým zkouškám ve sterilním prostředí a potvrdilo se nám to, co už jsme znali – úbytek hemosiderinu. Koloidní oxid železa potvrdil nález perniciózní anémie.“

„Hrome,“ zasyčel Afričan, „chcete mě svým zdlouhavým vysvětlováním připravit o poslední zbytek nervů? Řekněte to ve zkratce!“

„Krátko a dobře, průzkum skupiny molekul vykazoval měřitelnou ztrátu napětí o značně rozdílných hodnotách. Abych to vyjádřil technicky: při stejné vysílací energii a frekvenci vstupuje do hry nevysvětlitelné slábnutí příjmu.“ Čobe se snažil udržet si jasnou hlavu. Ale nedokázal vyřčenou informaci správně vyhodnotit. Počítače nic podobného neznaly.

Čobe přerušil kontakt a bleskově zavolal Renu Dharkovi.

* * *

Doktor Kraft vrhl nenávistný pohled k průhlednému válci. Pracoval v laboratoři chemických analýz v pravém čelním rohu laboratorního traktu. Z pokřivené perspektivy zahlédl Čobeho vysoké boty. Afričanova hlava se nakláněla nad deskou stolu. V bývalém primáři pomalu klíčil chorobný pocit nenávisti. Boty nad jeho hlavou mu připadaly jako absolutní symbol útlaču.

Vert Kraft zasténal plný potlačované zlosti.

„Ale šéfe, není vám dobře?“ ušklíbl se maličký asistent Yink Liu. Jeho lstivé oči přejížděly po místnosti.

„Dobře, Yink Liu? Je mi na zvracení, když vidím sedět nahoře toho namyšleného panáka – na místě, které vlastně patřilo mně! Místo toho mi dupe nad hlavou svými těžkými botami. Kde zůstala svoboda?“

Mísic vzorků byl poháněný jednoduchým hnacím řemenem. Úzké plastické pásy vyluzovaly na hladkém kovu převodového kola šustivý zvuk. V pozadí připravoval jeden z biologů novou pokusnou řadu. Ve dvou Erlenmayerových baňkách vřela červená tekutina. Ventilátory stěží odsávaly hustá oblaka páry. Doktor Kraft cítil na jazyku příchut' převařené krevní tekutiny, ačkoliv filtrovací válce skafandru pracovaly bezchybně. Oběma rukama zatahal za těsně obepínající krční šev.

„Potíže s dýcháním, šéfe?“

Liu pokrčil horní ret a odhalil ostře vystupující přední zuby. Připomínal svým zjevem krysu, a také se mu tak říkalo.

Kraft se zhnuseně podíval na svého asistenta.

„Nemíchejte se do mých záležitostí,“ zdůraznil přehnaně příkře. Bylo mu silně nepříjemné, že Yink Liu nahlédl do jeho myšlenek a pocitů. Oba muži seděli vedle sebe u nového laboratorního stolu. Vedle nich se hromadily vzorky. Kraft zaostřoval objektiv mikroskopu. Usiloval, aby objevil ten tajemný virus. Fantazie mu už malovala triumf, jaký zažije, až předstoupí před guvernéra a ohlásí mu svůj úspěch.

„Tenhle chlap, co včera mluvil z rádia, musí být otevřená hlava. Říkal, že tu epidemii k nám zavlekli Dhark, Riker a Szardak,“ řekl Liu.

Gnóm zvedl hlavu od okuláru mikroskopu a číhavě si změřil svého kolegu.

„Je prokázáno, že mor vypukl teprve tehdy, co se ti tři vrátili ze setkání s Kačery!“

„Odkud že se vrátili?“ vyptával se bývalý primář.

Liu poklepal familiérně Kraftovi na rameno.

„Vy jste to nevěděl, doktore? Tak poslouchejte.“ Čím déle Krysa vyprávěl, tím pozorněji Kraft naslouchal. Yink Liu mluvil o podivném setkání lidí a cizích bytostí ve vesmíru. Ren Dhark se svým přítelem Danem Rikerem a dřívějším druhým důstojníkem Galaxy Szardakem letěli Blesky, maličkými, myšlenkami řízenými kosmickými čluny. Nešťastnou shodou náhod byli zajatí na palubě cizí zásobovací lodi a dopraveni na kosmickou základnu Kačerů. Bytosti byly asi jeden metr vysoké, měly kulovité tělo s šedozelenou barvou pokožky a stály na dvou kachních nohách. Ta podobnost s pozemskými ptáky jim také dala nakonec jméno. S tvarem těla však veškerá podoba končila. Hlava a krk připomínaly spíše nějakou houbu. Čtyři oči jim umožňovaly dokonalý pohled do všech stran. Houbovitá hlava dále vykazovala dvě ústa, která patrně sloužila zároveň i jako nos. V horní polovině trupu vyrůstaly dva páry rukou silně připomínající opičí. Tři prsty a dlouhý ohebný palec dokončovaly celkový obraz ohyždné figury.

Tři pozemšťané setrvali v jejich zajetí pěknou řádku hodin. Krátce předtím, než mohli padnout za obět' některému z tajemných lékařských experimentů, podařilo se jiným třem pilotům Blesků Doranerovi, Voncevovi a Warrenovi proniknout do cizí lodi. Myšlenkami řízené čluny byly vybaveny intervalovým polem, uměle vytvořeným nadprostorem, v jehož dosahu atomová struktura hmoty přestávala klást odpor. Energetická pole, stěny korábu a jednotlivých palub – tím vším procházely jako nůž máslem,

„Všichni tři zajatci byli zachráněni, ale za jakou cenu?“ Štval dál Liu. „Zavlekli na Hope mor. *Sytá smrt* bude existovat, dokud oni budou žít!“

V Kraftově podvědomí se ozval logický lidský rozum. Pokoušel se sdělit vlastnímu mozku, že tyhle závěry jsou úplný nesmysl. I když by Dhark, Riker nebo Szardak *sytou smrt* na Hope dopravili, mor se natolik rozšířil, že zabít ty tři by nepřineslo žádný užitek.

Ale nenávistí naplněné vědomí reagovalo opačně. Konečně našel vytoužený ventil. Neohrožené hledání viru přispělo k tomu, že Kraft našeptávání Krysy věnoval svůj sluch. Liu s potěšením sledoval mimickou hru na Kraftově tváři. Neušlo mu, že se lékař pohybuje na tenkém rozhraní reality a šílenství. Krysa se rozhodl, že si z Krafta udělá míč pro své vlastní pocity nenávisti.

„Možná není ta věc tak bezvýchodná, jak si myslíte, šéfe. Roznětka, bomba, správné umístění ve správný čas a zdroj nákazy je odstraněn.“

Na druhém laboratorním stole běželo malé oběhové čerpadlo. Vysávalo tekutinu z jednoho preparátu a vysušený zbytek zanechávalo na tenkém filtračním papíru. Křemenná výbojka vrhala na hmotu ostré světlo. Biolog, který se nad ní skláněl, nevnímal okolní svět. Labilní Kraftův duch se s konečnou platností zlomil. Bývalý primář si zvolil cestu k šílenství. Ani si neuvědomoval, že naléhavě šeptá: „Obstarejte mi bombu, Liu. Použiju ji ve správný okamžik.“

* * *

Vznášedlo dopravilo Dharka ke čtvrtému bloku. Pod nohama mu slabě vibroval dopravní pás. Nesl ho kolem průhledných buněk, kde se nejlepší lékaři, biologové a zástupci příbuzných vědních oborů snažili ze všech sil, aby odhalili tajemství *syté smrti*.

Dhark se odrazil a přistál těsně za Čobeho širokými zády. Afričan obsluhoval všechny tři videofony s takřka artistickou zručností. Vydával příkazy, vyžadoval přesná čísla, sytil počítač získanými daty. Renova účta před Čobeho nadprůměrným duchem ještě stoupla, když se podíval na obrazovky. Běžel na nich zakódovaný pás údajů. Čobe ty znaky četl bez zjevné námahy.

„Jen chvilíčku, Manu,“ pronesl omluvně guvernér a položil dlaň na jeho rameno. Rozložitý koordinátor sebou nechtěně trhl. Dhark se polekal, když se Čobe otočil. Tmavý obličej se mu koupal v potůčkách potu. Dříve jasné oči měl zakalené a na masitých rtech se na více místech kousl až do krve.

„Dobry den, pane,“ přivítal ho Čobe se slabým náznakem úsměvu, „rozhodl jste se navštívit náš blázeňec osobně? Tam, podívejte!“

Válcová kabina se otočila během jedné minuty kolem své osy. Guvernér fascinované hleděl dolů na průhledné krychle laboratoří. Manu Čobe mu bez vyzvání podával odpovídající vysvětlení.

„Základní výzkum, zkoušky tkání a krve běží na plné obrátky. Jediný záchytný bod nám dodal výzkum tkání. Mezimolekulární úbytek napětí, který naši vědci překřtili zkratkou na MUN, zatím vysvětlit nedokážeme. Dokonce napojení všech paměťových médií na hlavní sběrnici počítače zůstalo bezvýsledné. To, jednoduše řečeno, znamená, že přes současny pokrok nevíme stále nic.“

Těsně pod Dharkovým nohama se rozsvítilo vysokonapětové vedení. Hluboké bručení pronikalo i přes silnou zvukovou izolaci.

„Pokus s ionizací,“ ozval se Manu. Pak ukázal nataženým prstem kolmo dolů. „Třetí komoru bychom si mohli odpustit. Tam zkoumají chování pacientů v podtlaku nebo přetlaku, i s ohledem na rozdílné složení vzduchu. Výsledek byl ten, že se nemocní začali cítit nejlépe při obyčejných přírodních podmínkách. Ani jeden experiment nevyvolal upotřebitelnou reakci. Ve třetí krychli jsme umístili laborator chemických analýz. Tam jsem ostatně poslal pracovat našeho přítele Verta Krafta. Je to zřejmě jediné místo, kde nezpůsobí žádnou škodu, ale musí dělat potřebnou práci.“ Dhark jen krátce přikývl.

„Potřebujete nějakou pomoc, Manu?“

Afričan zavrtěl hlavou.

„Zatím ne, pane. Ovšem mám jeden návrh. Přikažte tomu tvrdohlavému asistentovi Vegovi, aby se okamžitě odebral do postele. Mohl by mě ve vhodné chvíli vystřídat.“

Ren projevil souhlas.

„Jak to vypadá ve městě, pane?“

„Špatně, velice špatně, Manu. Civilizace na Hope se pomalu hroutí,“

Čobe stiskl rty, obrátil se k videofonům a současně stiskl všechny spínače.

„Uděláme, co můžeme, pane,“ zamumlal sotva slyšitelně.

„Já vím,“ odpověděl Dhark.

Stupeň po stupni scházel dolů do přízemí.

Dva metry pod plošinou ho jako úder zasáhlo podvědomé varování před blížícím se nebezpečím. Prastarý lidský instinkt opět procítl. Dhark cítil, že ho sleduje nemilosrdný nepřítel. A cítil, jak se mu do zad vpíjejí oči jeho protivníka. Na okamžik mu probleskl v mozku obraz terče, v jehož středu vězel on.

Renovo podvědomí zareagovalo mnohem dříve, než jeho vědomí dokázalo zpracovat všechna fakta. Reflexivně se odrazil. Dharkovo tělo prolétlo vzduchem a narazilo na chladný kovový sloup.

* * *

Doktor Kraft tyto sekundy přímo vychutnával. Před několika minutami opustili dva vědci, kteří tu s ním pracovali, laboratoř. Liu se skláněl nad analyzátořem a otočil se ke Kraftovi zády.

Když Kraft spatřil, že guvernér hodlá sestoupit dolů, řekl si, že nadešla jeho velká chvíle.

Kraft jednal jako ve snu. Jeho prsty našly ovládací mechanismus malého raketometu.

Páčku dopředu až k západce – baterie je zapojena.

Páčku kolmo nahoru – roznětové kondenzátory se spojí s elektrickým obvodem.

Páčku zatahnout zpátky – ze zásobníku se vynoří náboj a zbraň je připravena k palbě.

Krátká hlaveň zamířila na guvernérova záda. Tři soustředné kruhy cílového zaměřovače slabě světélkovaly.

Rudy středový terčík se dotýkal páteře.

Vert Kraft zadržel dech a koncentroval se. Neustálý pohyb jeho oběti mu způsoboval při zaměřování trvalé potíže.

Spoušť se pohybovala jako po másle. Bývalý primář cítil, že se mu potí dlaně.

Kraft se tiše zasmál. Jen malou chvíli chtěl vychutnat svůj triumf, než vydá prstům rozhodující povel.

V tom okamžiku sebou Dhark trhl.

Kraft vyrazil bolestivý výkřik. Raketová zbraň narazila na zem a sklouzla pod laboratorní stůl.

„Zbláznil jste se, Liu?“ zasyčel na smějícího se gnóma. „Měl jsem Dharka v zaměřovači a vy jste mi vyrazil zbraň z ruky. Mohl jsem ho snadno zabít...“

„S tím bych ještě chvíli počkal, šéfe,“ pronesl Krysa klidně. „Bude spousta dalších příležitostí a mnohem lepších, abychom svět zbavili těchto roznašečů“

moru. Chcete se zachovat tak hloupě, aby vás a možná i mě vyhodili do vesmíru bez skafandru? Naše chvíle teprve přijde, šéfe. Spolehněte se!“

Gnóm s tichým smíchem stiskl otevírací mechanismus přechodové komory.

Ren Dhark schovaný za sloupem stiskl maličký spínač na svých víceúčelových hodinkách. Čobe se ozval téměř okamžitě.

„Ano, pane?“

„Manu, měl jsem pocit, že se někdo právě pokoušel na mě spáchat atentát. Podívejte se, prosím vás, kolem!“

O minutu později se Manu Čobe opět ohlásil.

„V laboratořích se normálně pracuje, pane,“ znělo z droboučkého reproduktoru v hodinkách. „Můžete mi sdělit něco bližšího?“ Dhark zřetelně zaslechl v Afričanových slovech stín pochyb. „Dobrá, Manu. Asi jsem se zmýlil.“

I přes svá slova Dhark opouštěl úkryt za sloupem pomalu a opatrně. Ostražitě se rozhlížel kolem sebe.

Podvědomí, které ho dříve varovalo, se odmlčelo.

* * *

V Cattanu panovala noc.

Měsíc Beta klesl za horizont. Gama stál právě v zenitu a vrhal své chladné světlo na město.

V jednom skladišti štal strachem zaslepeny technik proti guvernérovi. Dvě stě mužů a žen mu němě naslouchalo. I oni měli strach. Agitátor neustále opakoval tři jména: Ren Dhark, Dan Riker a Janos Szardak. A lidé se choulili do sebe, když do okolního ticha zakřičel ta hrozná slova:

Roznašeči moru!

„Tak už pojďte!“ vykřikla zoufalá žena z videofonu a dívala se uplakanýma očima na obraz uniformované sestry, „pojďte, můj muž umírá!“

Řidič si mnul nevyspalé oči. Bezmocně pokrčil rameny.

„Přijedeme tak rychle, jak to jen půjde. Zatím jsou všechny vozy na cestě. Musíte mít chvíli trpělivost“

„Trpělivost,“ zavzlykala žena a skryla si hlavu do dlaní. Hubené tělo se roztřásl. Znovu vzhlédla k obrazovce. „Ale chápejte, pokouším se už přes deset hodin dostat muže do nemocnice. Muž mi umírá. Co mám dělat? A děti...“

Řidič se otřeseně odvrátil.

„Přijedeme tak rychle, jak budeme moci,“ slíbil nejistě a zlostně udeřil razítkem s označením naléhavosti číslo jedna na formulář.

Na stole ležely stovky podobných připravených formulářů.

V Cattanské nemocnici plála světla. Sestřičky pobíhaly přeplněnými pokoji a chodbami. Lékaři, sami blízcí zhroucení, dávali injekce, zabezpečovali intravenózní dávky hroznového cukru a dodávali odvahu svému okolí, i když jim samotným už chyběla.

Jen jedno dělat nemuseli: stanovovat diagnózu. Protože všechny zněly: *Sytá smrt.*

Perk Vega se jen s velkým úsilím držel na nohou. Guvernérův příkaz nebral vážné.

Na užší stěně ordinace bývalého primáře visela magnetická tabule s diagramy.

Po pravé straně zanášela mladičká žákyně zdravotní školy současný stav nemocných.

Zpočátku záznamy vykazovaly slabě stoupající čáru, ale čím dále sahala podél časové osy, tím více nabírala stoupající charakter. V posledním úseku dosahovala úhel sedmdesáti stupňů.

„Podívejte se na to, doktore Weinerte,“ řekl Vega horečnatým hlasem svému kolegovi, „s matematickou přesností by se dalo odhadnout, kdy křivka nabere pravý úhel.“

Mladý lékař tiše pozoroval diagram.

„Už jen několik dní, doktore Vego. Jak máme najít za tak krátkou dobu nějaký účinný lék?“

„Mezi hyperbolou onemocnění a minusovou křivkou jsou určité souvislosti. Minusová křivka vykazuje stejnou charakteristiku jako hyperbola v počátečním stádiu. My...“ Hlava mu klesla pomalu na stůl.

Hluboké výdechy brzo prozradily, že Perk Vega usnul.

„Bože! Co jste mu to vstříkla, sestro?“ vyptával se Vegův kolega rozrušeně.

Virnit konejšivě mávla rukou.

„Zcela obyčejný roztok kuchyňské soli. Nebo si snad myslíte, že šéf potřeboval prášek na spaní?“

Posměšně si odfrkla a vyšla z místnosti.

Doktor Wienert se zmateně rozhlédl kolem a pak rovněž zamířil ke dveřím. Pak mu hlavou projela jedna otázka.

„Víte vlastně, co ta minusová křivka představuje?“ vyptával se studentky.

Mladá dívka ztěžka polkla a sklonila hlavu.

„Jistě, doktore. To je křivka smrtelných případů.“

Dveře se rozlétly s tichým klapnutím.

Chladicí věže elektrárenského bloku vrhaly v jasné měsíční noci dlouhé tmavé stíny. Horké proužky páry syčely ze štěrbiny v plastikovém potahu. Mezi stíny se protáhlo těžkopádné monstrum. Matné měsíční světlo se nakrátko odrazilo na holém kovovém povrchu, zlomilo se o pravoúhlou přední desku a sklouzlo po obou těžkých vzduchových válcích.

Pancéřové pařáty uchopily jen na prst dlouhý klíč. Měkký kov na hlavě klíče se prohnul. Monstrum se šinulo na nízkou vyvýšeninu. Těsně před drobnou branou klopýtlo přes volně loženy nosník, ztěžka nabralo rovnováhu a zlostně zasadilo nosníku prudký kopanec.

V drápech, ve kterých drželo klíč, zasvítíl paprsek světla, tenký jako lidský vlas. Přejel po dveřích a zastavil se u zámku, který sotva znatelně vystupoval z kovové masy.

Pařáty zamířily klíčem do zámku. Klíč opatrně vklouzl do úzkého otvoru. Neobratný stín se pokusil nešikovně pootočit klíčem. To se mu podařilo teprve tehdy, když si vypomohl druhým pařátem.

S tichým zaskřípěním se dveře otevřely. Stín proklouzl dovnitř, zavřel za sebou dveře a pátral po vypínači světla.

Najednou se místnost rozzářila takřka denním světlem. Monstrum se otočilo kolem své osy jako neohrabaný medvěd. Pohled mu padl na rudě pulzující štít, na kterém se znovu rozsvěcovala slova složená z velkých červených písmen:

„Pozor, radioaktivita. Nejvyšší nebezpečí života!“

Ani o krok dál!

Za hledím těžkého protiradiačního skafandru stáhl Liu svůj krysí obličej do výsměšného úšklebku. Na ustouplém čele se mu vytvářely kapičky potu. S kletbou na rtech nastavil Liu vnitřní klimatizaci na vyšší výkon.

Po třech krocích narazil do protější steny. Neobratnými pohyby se pomocí ocelových manipulátorů pokoušel najít otevírací mechanismus. Konečně narazil ve výši prsou na připevněné kolo. Pařát se zachytil a zatáhl. Podle lehkých vibrací Liu poznal, že naběhly elektromotory otevíracího mechanismu.

Yink Liu trpělivě čekal. Zatímco sledoval, jak se těžká vrata pomalu otvírají, tešil se z bezstarostnosti stavitelů tohoto zařízení, které nenapadlo, že by někdo chtěl ukrást radioaktivní odpad.

Krysa vešel do přechodové komory a zatáhl za druhé kolo. Se sytým mlasknutím zapadaly přední dveře na své místa. Současně se začaly otevírat druhé dveře.

Liu prošel skrze selenovou protiradiační závoru. Uzavírací mechanismus přechodové komory se automaticky zapojil a za chvíli se za ním opět vytvořila kompaktní stěna.

Liu automaticky počítal jednotlivá světla. Těžký pancíř ho tlačil do zad.

Ale Krysa byl houževnatý. Cílevědomě postupoval podle plánu.

Když prošel pod stou lampou, stanul před třetími vraty. V padesátimetrové hloubce za metr silnými olovenými deskami se nacházela skládka. Tohle jméno dali technici podzemnímu bunkru, ve kterém skladovali radioaktivní látky, které nemohli dále využít.

Červený měřicí sloupek označoval hodnotu záření, které do sebe skafandr vstřebal. Právě překročil jednu třetinu stupnice.

Krysa dostal strach. Liu s hrůzou myslel na možnost, že by jeho skafandr měl jedno droboučné netěsné místo. Ale rychle nepříjemnou myšlenku zahnal z mysli. Protiradiační skafandry byly vždy desetkrát testovány, a právě tehle musel být naprosto v pořádku.

Ne nadarmo přikázal svým kumpánům, aby ukradli pancíř vrchního inženýra.

Poslední přepážka vylétla vzhůru.

Yink Liu nahlédl do kulovité místnosti, ve kterém vládlo neviditelné radioaktivní peklo.

Těsně vedle ušního lalůčku mu naříkala droboučná siréna. Současné se na průzoru z vrstevnatého oloveného skla objevila rudá varovná písmena:

„Pozor! Nebezpečí! Záření lze absorbovat maximálně tři minuty!“

Místnost měla průměr šest metrů. V jejím středu byl ponechán volný průchod. Po obou stranách byly nahromaděny až ke stropu ocelové roury. Slabé světlo u stropu zářilo neuvěřitelně tvrdým svitem.

Yink Liu učinil krok kupředu. Ve stejné chvíli měl dojem, že se dostal pod prudký vodopád. Krysa se snažil usilovně nabýt rovnováhy.

Včas si vzpomněl na slova svého společníka, který mu obstarával výzbroj.

„Tam dole mají vestavěný tlumič záření, ale neptej se mě, co to je,“ říkal mu holohlavý popelář. „Ale zabraňuje v té pekelné peci každé neřízené atomové reakci.“

Pozor! Nebezpečí! zářilo rudé varování. Záření lze absorbovat maximálně dvě minuty!

Yink Liu tiše zaklel a rázně vešel do úzké chodbičky. Ve stropě se otevřel kruhový otvor o několika centimetrech v průměru a do místnosti vklouzla šedivá bomba.

Krysa sebou nechtěně trhl

Bomba přistála na malém transportním pásu, projela kolem elektronického čítače a valila se na postranní regál.

Liu potlačil všemi silami panický strach. Pomalu počítal regály.

„Tři, čtyři, pět – ano, támhle budou uloženy radioaktivní jehly,“ říkal nahlas. Pod hermeticky uzavřenou helmou zněl jeho hlas poněkud kňourově.

Varovný nápis na průzoru získal fialovou barvu a začal pulzovat.

Pozor! Nejvyšší stupeň nebezpečí! Záření lze absorbovat jen jednu minutu!

Yink Liu sáhl k pásu a sebral dva šedivé vaky. Začal hrozně nadávat, když se jeden z vaků zapříchil.

Ocelové drápy jeho skafandru sahaly po jehlách. Při prvním pokusu mu vyklouzly tři centimetry dlouhé a pět milimetrů silné jehly z drápů.

Krysa se teď potil tak silně, že malé klimatizační zařízení skafandru nedokázalo pohltit vzniklou vlhkost. Průzor se zamlžil.

Yink Liu se zhluboka nadechl a otevřel kyslíkový ventil. Proudící kyslík příjemně chladil na obličej. Najednou se Krysa cítil mnohem lehčeji.

Při druhém pokusu mu v drápech uvízlo deset jehel. Liu je opatrně vsunul do prvního vaku a stiskl k sobě svářecí lišty. Jednoduchý chemický proces zatavil otvor.

Na průzoru vybuchla bílá slova varovného nápisu. Po pět sekund blýskalo ostré bílé světlo a vytvářelo mu před očima naléhavá slova.

Okamžitě opusťte ohnisko radioaktivity. Záření lze absorbovat jen třicet sekund!

Krysa chvíli viděl před očima rudé kruhy. Pak vyrazil groteskně působícími skoky z kulovité místnosti ven.

Těsně před vstupními dveřmi se sklonil a sáhl po malé lahvičce. Tentokrát se drápy sevřely kolem štíhlého hrdla na první pokus.

Dveřní deska zapadla do svého lůžka.

Po několik sekund se Liu opíral o zeď a těžce oddychoval. Mechanickým pohybem lahvičku s radioaktivní kapalinou zastrčil do druhého vaku a zatavil ho.

Pak se vydal na zpáteční cestu.

* * *

Vert Kraft špatně spal. Teprve ráno upadl do neklidné dřímoty.

Col 1 vysílal žhavé paprsky do lékařova pokoje. Kraft se nespokojeně převaloval a v polospánku stiskl spínač polarizace.

Sluneční světlo potemnělo. Plastiková deska propouštěla jen minimum záření.

Dříve než mohlo Kraftovo vědomí sklouznout do hlubin spánku, rozeřval se domovní zvonek.

Kraft ještě několik minut ignoroval nepříjemný zvuk. Ale návštěvník byl tvrdohlavý.

Špatně naladěný vstal bývalý primář z postele a otevřel dveře.

„Pěkný dobrý den,“ popřál Yink Liu a vstoupil do pokoje. Krysa se vyčerpaně svalil do pohodlného křesla.

„To mám rád,“ ulevil si gnóm. „Jiní lidé se snaží a pan doktor si spokojení spí a nechce chodit otvírat dveře.“

Vert Kraft si protíral rozespálé oči.

„Musel jste se tu objevit tak brzo?“ zazíval.

Krysa zlostně vyskočil.

„Brzo, šéfe?“

Liu vyčítavě vztáhl ruce.

„Snad jste nezapomněl, za jaký cíl bojujeme? Zde nemůže hrát denní doba žádnou roli!“

Kraft se necítil dobře. Teď ráno viděl všechno jinak než včera po vyčerpávající práci. Málem si dokonce začal dělat výčitky pro svůj pokus o atentát na Rena Dharka.

Liu se rozhodl, že Krafta vystaví pořádnému šoku.

Téměř znuděně ukázal na malý černý kufřík, který mu stál u nohou.

„Znáte smrt, šéfe?“

Vert Kraft byl zmatený.

„Co je to za otázku, Liu?“

Krysa stáhl rty do vlčího úsměvu. Přes silnou únavu vychutnával moc, kterou měl nad bývalým primářem.

„Nechtěl jste snad zlikvidovat guvernéra a tu jeho bandu šířitelů moru? Nedal jste mi snad úkol, abych obstaral bombu? A nezabránil jsem vám ještě ten samý večer, abyste nevystřílel do Dharkových zad velkou díru? Co se děje, doktore? Stal se z vás zbabělec?“

Vert Kraft si mnul pálicí oči.

„Ano, včera, Liu. Ale co to má dnes ráno...“

Krysa pomalu sáhl po černém kufříku a položil ho na stůl.

„Tady máte lék proti *syté smrti*!“

Kraft vyskočil a uchopil kufřík oběma rukama.

„Vy jste našel lék, Liu? To je fantastické! Nechte mě, ať se podívám...“

S třesoucími se prsty se lékař pokoušel otevřít komplikovaný zámek. Yink Liu ho pozoroval se zlým úsměvem.

„Hm,“ odfrkl si Krysa, „řekl bych, že vaše křehké tělo sotva snese tisíc rentgenů!“

Doktor zavrával o pár kroku dozadu.

„Tisíc rentgenů?“

„Měřeno odhadem,“ přisvědčil klidně Krysa. „Pravděpodobně bude odstíněné záření v kufru mnohem větší.“

„Ale proč...“

Yink Liu mu brutálně skočil do řeči.

„Kufr obsahuje bombu, kterou jsem vám slíbil. V pravém zámku jsou vestavěny hodiny. Musíte je jen nastavit.“

Krysa se naklonil kupředu.

„Zapomněl jste, šéfe, že Ren Dhark. Dan Riker a Janos Szardak jsou vlastně roznášecí zárodků moru? Zapomněl jste, že vás Dhark vyhodil z místa? A ty prokleté boty toho černého kolohnáta Čobeho, už vás přestaly strašit v mozku? Myslel jsem, že jste muž...“ Poslední slova byla vyřčena s jasným opovržením.

Vert Kraft se opět dostal do démonického vlivu malého gnóma, který dokázal šikovně rozněcovat doktorovu nenávist. Najednou opět viděl vše z Liuova zorného úhlu.

„Tak dobře,“ odvětil Yink Liu a pásl se na triumfu své moci, „zničíme naše společné nepřátele. Pojd'te, šéfe, vysvětlím vám nastavovací mechanismus naší milé „dětské bomby“. Ve vhodnou chvíli tu bombu u Dharka zapomenete. Nejpozději za hodinu zmizí všechny naše starosti!“

Gnóm se ostře zachechtal.

* * *

Chris Shanton zachrápal a obrátil se na bok. Deku se mu klenula na jeho obřím břichu.

O několik minut později oznamovalo rachotivé chrápání, že šéfmontér Cattanské elektrárny usnul hlubokým spánkem. Jako nasycené dítě našpulil rty a pořád ve spánku se podrbal kuželovitou paží s hustým porostem chlupů.

Ale jeho spánek netrval dlouho. Přesně zacílený vodní paprsek zasáhl Shantonovo čelo, opsal okolo obou očí osmičku a nakonec se soustředil na nos.

Chris se vztyčil s neartikulovaným výkřikem.

Se zalepenýma očima zíral na osmdesát centimetrů dloubou a nanejvýš třicet centimetrů vysokou bytost, která se krčila u postele a nehybně ho sledovala.

„Kšc, Jimmy,“ přikazoval šéfmechanik, „páníček je ještě unavený. Zajed' do svého kouta!“

Chris si přetáhl deku přes zavalitá ramena a se zasténáním se položil nazpět. V podvědomí se mu objevil obraz dílenské kantýny. Matně si vzpomínal na nespočet sklenic vysokoprocentního alkoholu, které včera vyprázdnil.

Shanton zavřel vyčerpaně oči. Dech se mu prodloužil.

Jimmy začal výt. Nepříjemný, protáhlý zvuk byl přerušen tu a tam divokým štěkotem.

„Bestie,“ nadával šéfmontér. „Zmiz už konečně, nebo ti zlomím všechny kosti!“

Jako odpověď vyskočil Jimmy na postel. Chrisova dobře obalená žebra zapraskala, když Jimmy narazil na jeho hrudní koš. Drsný jazyk se Chrisovi několikrát otřel o obličej.

Pak se Jimmy vmáčkl pod deku. Chris Shanton dobře věděl, co přijde, ale neměl dostatek sil, aby se bránil.

Jimmy chňapl po jeho palci, natočil se a dotkl se levého chodidla svým zatvrdlým ocasním pahýlem.

Úspěch byl ohromující.

Shanton vylétl z postele jako blesk a tancoval po jedné noze po pokoji. Levá noha ho pálila jako oheň.

Žádný div, vždyť Jimmy použil proud o vysokém napětí. Šéfmechanik se přidržel zdi a třel si svědicí chodidlo.

„Já tě okamžitě sešrotuji!“ vyhlášoval s úšklebkem. „Který čert mi nakukal, abych tě zkonstruoval...“

Šéfmontér se poškrábal na černém vousu, který se táhl od jednoho ucha k druhému. Jako protiváha se mu jeho čelo táhlo až na temeno a lesklo se bezvadnou bělobou.

„No dobrá,“ vrčel Chris, „nakonec nemůžeš za to, že jsem ti včera zadal budicí program. Sakra, ta hlava mě ale bolí...“

Chris dokončil svou ranní toaletu během rekordního času a vyhlédl z okna.

„Krásný den, Jimmy. Kolik je hodin?“

„7.38 planetárního času,“ odpověděla mu briketa na nožičkách. „Běží sekundový čítač. 7 hodin 38 minut a osm sekund, devět sekund...“

„Zastav!“ usekl ho šéfmontér. „Stačí hrubý čas.“

Jimmy vrtěl ocasem a vzrušeně pobíhal po pokoji.

„No vždyť už je dobře,“ vyhlásil Shanton, „půjdeme na naši malou ranní procházku. Jsi nabitý? Tak pojď sem, buď vychovaný pejsek!“

Briketa na nožičkách přiběhla k Chrisovi a položila se mu u nohou na záda. Obratnými pohyby, jaké by u takových masitých prstů nikdo nečekal, otevřel Shanton měkký břišní kryt. Spleť drátů, tranzistorů, pamětí a dalších agregátů

vyplňovala Jimmyho trup. Mezi tím vším zářila točivá cívka slabým zeleným svitem. Červený jazýček stál na konci plusové strany.

„Hodný pejsek,“ pochválil ho Chris. „Vězel jsi v zásuvce po celou noc.“ Pak starostlivě zavřel otvor.

O několik minut později přecházela po dvoře Cattanské elektrárny podivuhodná dvojice. Chris Shanton vedl svého skotského teriéra na vodítku. Nevšímal si posměšných poznámek, které k němu létaly ze všech stran.

„Čemu se smějete?“ zeptal se mladý kolonista, který se tu měl učit na pomocného mechanika a teď doprovázel jednoho ze starších techniků do elektrárny, „tlustý chlap se psem není přece nic zvláštního.“

Jeden z techniků přátelsky plácl mladíka do zad.

„To je váš budoucí šéf, chlapče. Nenechte se zmýlit jeho zevnějškem. Ten muž má v sobě energii vysoce výkonného reaktoru a nápady všech počítačů dohromady. Postaví vám klidně spalovací motor z několika starých konzerv.“

Technik vytáhl kostkovaný kapesník a hlasitě se vysmrkal. Zatímco schovával kapesník, pokračoval ve své přednášce.

„Jestliže hledáte technického génia, tak ho máte právě před sebou! V Cattanu není lepší praktik než Shanton.“

„To je snad vtip, ne?“ zapochyboval kolonista. Vnější vzhled mu dával za pravdu. Chris Shanton běžel totiž se svým psem o závod. Zavalitý muž, který i při nízké gravitaci na Hope vážil přes metr, běžel podivuhodně pružnými pohyby. Všechny pokusy chytit Jimmyho však zůstávaly marné.

„Prokletá bestie,“ nadával Chris s úšklebkem a utíral si pot z čela. „Příště tě naprogramuji o něco hůře!“

Obě postavy zmizely za přepjatými nosníky chladících věží.

Najednou se Jimmy zastavil a začal výt. Chris Shanton se rovněž zastavil a udiveně shlížel na svého psa.

„Co je, Jimmy, náš ranní sport ještě neskončil. Hop, poběž...“

Jimmy vzrušeně začenal. Pak zvedl hlavu a zřetelně oznámil: „Záření!“

Ve zlomku sekundy to Chrisovi zapálilo. V jeho obličeji došlo k překvapivé změně. Tam, kde před chvílí byly změkklé tvary, vyvstaly najednou tvrdé vrásky. Tělo se bezděky napřímilo.

Za několik minut stanul Chris před nízkým pahorkem, ve kterém byly zapuštěné dveře chránící přístup do úložiště radioaktivního odpadu.

Chrisův mozek běžel na plný výkon. Zběžně znal plán kontrol. Příští inspekce hlubinného bunkru byla plánovaná až za čtyři týdny.

Shanton jednal důsledně.

„Pojď, Jimmy!“

Skotský teriér se schoulil u Chrisových nohou. Jeho pán stiskl na vícero místech příslušné kontakty, které byly zakryté syntetickou srstí. S tichým zabzučením se otevřel čtvercový otvor v trupu.

Šéfmontér sáhl dovnitř a vytáhl maličký mikrofon, propojený spirálovitým kabelem. Současně vyjel ven i úzký ovládací pult, na němž začal Shanton točit jemným vlnovým ladičem.

Ozval se vysoký pískavý zvuk, který hned zmizel. Najednou nehybný pes pronesl:

„Zde je sídlo vlády, úřad pro bezpečnostní otázky, sekretariát Bernda Eylerse. S kým mluvím?“

Shanton si přitáhl mikrofon k ústům.

„Vyhlašuji mayday, opakuji, mayday. Číslo dvanáct volá šéfa!“ .

Z reproduktoru se nesly praskavé zvuky, jak ho sekretářka přepojovala.

„Tady je Eylers, Chrisi. Co máte?“

Zavalitý šéfmontér se zhluboka nadechl.

„Poplachový stupeň číslo jedna, šéfe. Vloupání do skladiště atomového odpadu. Opakuji – vloupání do skladiště atomového odpadu.“

Citlivý reproduktor v Jimmyho tlamě vydal syčivý tón, který vznikl, když Bernd Eylers nasál vzduch. Chris si dokázal představit živý obličej bývalého šéfa tajné služby, který teď velel policejním silám. Eylers potřeboval přesné dvě sekundy, aby se rozhodl.

„Máte u sebe Jimmyho, Chrisi?“

„Jistě, šéfe. Ten tu stopu přece našel!“

„V pořádku. Jsem u vás za patnáct minut. Zachovejte přísnou mlčenlivost, rozumíte?“

„Ano, šéfe, počkám!“

Z Jimmyho hrdla se vyvalilo silné praskání statické elektřiny. Eylers přerušil spojení.

* * *

Vířící proud vzduchu bičoval trávnick před Cattanskou nemocnicí. Výkonné turbíny obou plazmových motorů výsadkového člunu číslo tři pracovaly na plný tah.

Plazmový paprsek, žhoucí jako slunce, udeřil do elektrostatického usměrňovacího pole těsně za šípovitými křídly.

Tráva okamžitě zuhelnatěla.

Na odpružených teleskopických podpěrách usazený, devatenáct metrů dlouhý trup, vpředu vybíhající do špičky, se stále chvěl, když Ren Dhark sešel po malých schůdkách na zem. Za ním vystoupil s malátnými pohyby Dan Riker. Slabě se přitom přidržoval po obou stranách zapuštěného zábradlí.

Dhark dělal, jako by si slabosti svého druha nevšiml.

Po hlavní ulici se blížilo vznášedlo. Vzduchové turbíny ostře ječely. Do zvukových orgií se vmísil hluboký bručivý tón naplno vysunutých brzdných klapek.

Bílé obláčky páry vylétaly z levé strany vznášedla, jak vozidlo prudce zatočilo. Turbíny vydávaly tichý zvuk podobný varhaním píšťálám.

Janos Szardak odsunul průhledný kryt a seskočil ze vznášedla na zem. V jeho koženém obličejí se neobjevoval sebemenší náznak vzrušení, když zamířil dlouhými kroky k Dharkovi.

„Dobré ráno, pane,“ pozdravil klidně Szardak. Uniformu měl jako vždy bez poskvrnky. Visela na jeho hubeném těle jako pancíř.

Ren mu lehce pokynul na pozdrav pravičkou.

„Dobré, Szardaku. Nezařizujte se tu, jedeme hned dál. Chceme jen vyzvednout Čobeho a pak letíme ne Deluge.“

„Archiv, pane?“

Dhark se slabě usmál.

„Přesně, Janosi. Situace v Cattanu se na několik hodin stabilizovala. Snad nám mohou dřívější obyvatelé planety pomoci i tentokrát. Ty záhadné bytosti museli sytou smrt znát, jestliže měli podobný metabolismus jako lidé. To je zatím naše jediná naděje. Pojd'te, jdeme k Čobemu.“

Všichni tři zmizeli vzápětí ve hlavním vchodu nemocnice. Výsadek čun stál nestřežený před nemocničním portálem, přechodová komora dokořán.

Kraft cítil, jak mu krev vzrušením prudce koluje v žilách. Zhluboka se nadechl a nutil se silou vůle ke klidu.

Dhark, Riker a Szardak zmizeli. Skrze zlehka pootevřené okno archivu slyšel Kraft celý rozhovor.

Věděl, že čun bude minimálně pět minut zcela bez dozoru.

Naposled se ozval zdravý rozum. Na okamžik se Kraft rozhodl, že kufřík jednoduše odloží a zmizí. Ale našeptávání trpaslíka Yink Liu bylo silnější. Kraft myslel na těžké boty nad hlavou, myslel na ponížení, které mu guvernér uštedřil, když ho sesadil z jeho místa. A tak nakonec akceptoval bezmyšlenkovitě název, kterým gnóm označil Dharka a jeho přátele.

Roznašeči moru!

Vert Kraft uchopil držadlo kufříku a odhodlaně vykročil.

Kufr najednou vážil tunu.

Nad hlavou mu přeletěl brouk velikosti talířku a usedl na žlutý květ. Z lesů na okraji Cattanu zazněl prastarý řev. V Cattanu zahoukala siréna nemocničního vznášedla.

Bývalý primář se ještě jednou rozhlédl. Nikdo si ho nevšímal. Dvířka na boku člunu zvala ke vstupu.

Kraft několika kroky dosáhl vchodu. Těžký kufřík mu tloukl do stehna, když nešikovně vystupoval po úzkých schůdkách vzhůru.

Vert Kraft prošel nákladovým prostorem. Ovládací přístroje v pilotním kokpitu slabě zářily v potmělé místnosti.

Dveře se s lehkým sykotem hnuly ze svého lůžka. Když se ozval ten hlas, Kraft sebou polekaně škubl. Poděšeně se rozhlížel a hledal, kdo to promluvil.

„Pozor, radioaktivní poplach!“ pronášel mechanický hlas. „Uzavřít ochranné obleky.“

Vert Kraft jednal bez dlouhého rozmyšlení. Pohledem přejel po osvětlené místnosti. Spatřil jako člověk vysoké cívky vrhačů, rozeznal objemné nádrže s palivem a slabě světélkující pole kompenzačních mřížek běžících na volnoběh.

Cívky vrhačů vytvarované do písmena U byly zapuštěné v podlaze. Mezi jako pěst širokým vinutím zůstal dostatek místa pro úzký, černý kufřík.

Kraft poklekl a přitáhl si kufřík. Zvonění radiačního poplachu ho nezajímalo.

V pravém kufříkovém zámku byl vidět vestavěné zařízení, podobné hodinovému ciferníku.

Vert Kraft pootočil zámek o šest dílků, stiskl ho a potěšené naslouchal, jak tenký ocelový váleček s tichým cvaknutím zajel dovnitř.

Po straně držadla se nacházela malá páčka. Kraft zasunul kufřík do lůžka pravé cívky vrhače a trhl páčkou dolů.

Ve stejnou chvíli začal kufr slabě tikat. Lékař se rozhlédl kolem sebe šíleným pohledem. Radiační poplach stále vyzváněl. Kufr byl tlustým vinutím úplně zakrytý.

Vert Kraft si shrnul z čela zpocené vlasy a opustil motorovou sekci. Dveře se za ním automaticky zasunuly. Současně ustalo i zvonění radiačního poplachu.

Mohl nerušeně opustit čun. Ve svém úkrytu vedle vstupní haly se podíval na hodinky.

Jeho podnik trval celé čtyři minuty. Šílenec tiše vyčkával, až Dhark, Riker, Szardak a Čobe nastoupí do člunu.

Malý kosmický člun je měl dopravit na Deluge. Ale v útrokách motorů tiše tikala smrt. Nikdy se tam nedostanou! Někde nad rozlehlým oceánem se jejich osud naplní.

Vert Kraft se znovu rozesmál. Najednou se ho zmocnila náhlá nevolnost.

Dhark a jeho přátelé vyšli z nemocnice a mířili ke člunu. O něco později zaburácely trysky a člun se vznesl do vzduchu. Nabral rychle výšku a vystřelil po modrém nebi.

Smrt spolu se čtyřmi muži odstartovala na Deluge.

Bernd Eylers, zodpovědný za bezpečnost 50 000 lidských bytostí na Hope, převyšoval býčí postavu šéfmontéra Chrise Shantona o celou hlavu. Nikdo by v tom nešikovně vypadajícím muži nepoznal, jakou funkci vlastně zastává.

Chris Shanton pozoroval velitele bezpečnosti kritickým pohledem. Mnoho drobných náznaků mu prozrazovalo, že Eylers je blízko hranice své tělesné odolnosti.

Jimmy zkoumavě sledoval Bernda Eyclerse svými elektronickými očima, věrnou napodobeninou svého přírodního vzoru. Srovnával jeho obraz s uloženým záznamem v paměti a zjistil, že se jedná o jeho přítele. S hlasitým štěkotem vyběhl Eylersovi vstříc a vyskočil do výše. Těžké tělo málem srazilo šéfa bezpečnosti na zem.

Bernd se unaveně zasmál.

„Zavolejte si zpět toho vašeho černého netvora, Shantone!“

Šéfmechanik stáhl tvař do dotčené grimasy.

„Neurážejte mi Jimmyho, šéfe. Víte přece, jak je citlivý. Když...“

Krátkým pohybem zastavil Eylers proud slov.

„No dobrá, Chrisi. Není čas na žerty. Jestli se opravdu někdo vloupal do skladu s odpadem, bude to znamenat velké nebezpečí. Nikdo by nešel do toho radioaktivního pekla jen tak pro potěšení. Mám velké obavy. Co když někdo vyrobil bombu?“

Chris Shanton zíral na dvířka zapuštěná do malého kopce, která vedla k podzemnímu bunkru. Utřel si tlustý nos.

Jak dlouho je tu ta radioaktivní stopa, Jimmy?“

Skotský teriér otevřel široká ústa. Vestavený reproduktor promluvil: „Sedm hodin s rozptylem třiceti minut“

„To stačí, šéfe!“ řekl Chris Shanton.

Z blízké turbínové haly pronikaly sténavé zvuky. Jedna z turbín se bručivě rozbíhala. Zvuk se zvyšoval až k vysokým tónům. Tlakový ventil přepustil syčící páru, která proudila z trubky vyvedené do boku budovy. Pára se roztahovala nad trubkou a nabírala houbovitý tvar.

Chris ukázal tlustým prstem na oblaka páry.

„Musíte něco podniknout, nebo se nad Cattanem brzo rozšíří podobný mrak. Ale tentokrát bude smrtící.“

Velitel bezpečnosti se probral ze zamyšlení.

„Kde se může taková bomba umístit, aby měla co největší účinky?“

Shanton pokrčil rameny.

„Teoreticky všude. Zde v elektrárně, v telekomunikační centrále, nebo v kosmodromu...“

„Stop.“ Bernd Eylers zareagoval s nečekanou energií. „Kosmodrom, Chrisi, to by mohlo být ono. Ren Dhark dnes letí na Deluge. Atentát na guvernéra je dnes značně pravděpodobný.“

Chris Shanton se zamyšleně podrbal za levým uchem.

„Já nevím, šéfe. Má to smysl takhle hádat? Neměli bychom raději nasadit Jimmyho na stopu a začít systematicky pátrat?“

Bernd Eyler se rozběhl k vznášedlu.

„Poběžte, Chriši. A vemte Jimmyho sebou. Jestliže naše domněnky platí, je bomba připravena k odpálení. Se systematickým pátráním bychom ztratili příliš času. Teď pomůžte jen správná kombinace.“

Chris rovněž běžel. Těsně před vznášedlem uchopil Jimmyho do náruče a krátkým stiskem za jeho levým uchem psa vypnul. Se sténáním rozvalil svou hmotu na miskovitou sedačku spolujezdce, jejíž rozměry byly přizpůsobené pro obyčejného člověka.

Vznášedlo vzlétlo do výše a zrychlilo.

„Hej, já nejsem žádná dělová koule,“ zaprotestoval Chris a přitiskl si Jimmyho pevně na prsa. Bernd krátce pohlédl stranou.

„Ale vypadáte tak, Chriši.“

Bernd sáhl na ovládací pult a zapojil kombinovanou sirénu. Na střeše vznášedla se rozzářil modrý majáček. Ostré, krátce ohraničené blesky byly zřetelné i v ostrém slunečním světle. Současně se rozječela i kolísavým tónem siréna. Na přídi zabudovaná anténa vysílala dopředu úzké rádiové vlny, které ve všech ostatních vznášedlech, které potká, rozezní automaticky varovný signál.

Vznášedlo přistálo před hangárem výsadkových člunů. Bernd Eyler se chopil vysílačky a ostře řekl:

„Spěšný hovor pro Věž. Zde je Bernd Eyler.“

Z reproduktoru se prodral pískavý zvuk a po chvíli došla odpověď.

„Zde je věž, předstartovní příprava.“

„Který člun si chce vzít Ren Dhark?“

„Výsadkový člun číslo tři, pane!“

„A kdy odstartuje?“

„Už odstartoval před deseti minutami.“

Oba muži ve vznášedle na sebe krátce pohledli. Obličej velitele bezpečnosti náhle působil šedým a unaveným dojmem.

„Sakra,“ vyjekl Chris Shanton.

Bernd Eyler přerušil spojení a trhl dopředu pákou, která ovládala rychlost letu. Vznášedlo poskočilo a vlétlo do hangáru široce rozevřenými vraty.

„Rychle, Shantone, ukažte, co Jimmy dokáže! Jestliže někdo podstrčil Dharkovi do rakety bombu, bude tu určitě nějaké zbytkové záření.“

Chris seskočil na zem, pružně ztlumil náraz a aktivoval Jimmyho. Současně otevřel hřbetní otvor a přepnul skrytý spínač.

„Úkol s naléhavostí jedna,“ řekl krátce. „Nejvyšší výkon bez ohledu na kapacitu a materiál. Pátrání po typovém záření zaznamenané stopy. Každé další záření není důležité.“

Halou se míhal černý blesk. Jimmy téměř úplně zasunul nohy do trupu a z pacek se vysunuly lesklé koule, které urychlovaly díky vysokým otáčkám robotův pohyb. Nos zajel dozadu. Místo něho se objevil trubkovitý detektor radioaktivních částic o vysoké citlivosti. Robot se otočil uprostřed haly kolem své osy a rozjel se pak ve stále se zvětšujících kruzích po hangáru. Jeho pohyb se zároveň zrychloval. Během necelé minuty prozkoumal celou plochu hangáru.

„Negativní,“ ohlásila teriérova napodobenina a přijala opět původní podobu.

Eyler ulehčeně vydechl.

„Pak tedy nikdo nenaplánoval atentát proti Renu Dharkovi. Na Jimmyho je přece spolehnutí, že?“

Dhark zapojil automatického pilota a zamyšleně se zahleděl na obrazovku. Sluneční paprsky se zrcadlily na nekonečné hladině oceánu a vyvolávaly podivuhodné světelné efekty. Kde se setkávaly dlouhé vlny a s hlasitým šuměním se lámaly, rozsvěcovaly se na kratičkou chvíli tisíce barevných světýlek.

„Ano, Hope je krásná!“ prohodil Dan Riker z vedlejšího sedadla. „Planeta sice není Země, ale můžeš se s ní spřátelit. Nevybrali jsme si nejhorší novy domov, Rene.“

Trhavým pohybem si Dan přejel dlaní po pohublé tváři. Cítil, jak mu pomalu z těla odcházejí síly.

Manu Čobe, který stál hned vedle, ho pozoroval s narůstající obavou.

„Vaši ruku, Rikere,“ řekl náhle.

Dan Riker beze slova odhalil pravou paži a natáhl ji k Čobemu. Afričan svrátil čelo, když si všiml početných vpichů. Ale neříkal nic. Vitamín B 12 spolu s roztokem hroznového cukru pomalu vnikal do krevního oběhu.

Riker se silně ovládal, aby potlačil narůstající nevolnost. Ten pocit byl při každé infuzi horší.

Dhark se uvolněně opřel dozadu.

„Jak to vypadá v laboratoři, Manu?“

Afričan starostlivě vyčistil injekci a uložil ji zpět do kovového pouzdra. Ještě ani nezvedl oči, když odpověděl:

„Žádné výsledky, pane. Nasadil jsem na problém mezimolekulárního úbytku napětí další tři lidi. Čistě podle mého, tohle je první záchytný bod. Výsledky dostaneme, ale kdy? Lékaři a biologové se musí seznámit se zcela novou oblastí, v které se teprve rozpracovávají elementární základy.“

Čobe zastrčil pouzdro do své příruční brašny a bezmyšlenkovitě pohlédl na obrazovku. Volil svá slova ještě starostlivěji než obvykle.

„Vyřešit problém dokážeme, ale potřebujeme čas. Mnoho času, pane!“

„Čas je to jediné, co nemáme, Manu.“

Ve výsadečkovém člunu se rozhostilo ticho.

Dhark netušil, že jeho slova mají dvojí význam s hrozivým obsahem. Muži sedící na palubě měli mnohem méně času, než se domnívali.

Vzadu za cívkou vrhače umístěného ve strojovně se ozvalo tiché cvaknutí. Velké ozubené kolečko pružinových hodin se otočilo o jeden stupeň.

Na kolečku byl naletovaný nýt, který se blížil se smrtící precizností ke spoušti vestavené nastřelovací pistole. Jakmile se spouště dotkne, vylétne z upilované hlavně ocelový váleček a udeří do vysoce účinné nálože. Exploze měla prohnat olovenou nádobou, ve které se nacházela vysoce radioaktivní kapalina, svazek radioaktivních jehel.

„Kdy se dostaneme do jeskyní?“ ptal se Szardak guvernéra. Ten se podíval na hodinky.

„Za čtyřicet minut“

Pod výsadečkovým modulem se rozlévala zářivá plocha velkého oceánu.

Na vysílačce vestavené do vznášedla zaplálo signální světlo. Bernd sáhl po sluchátkách pro speciální frekvence.

„Ano? Co se děje?“

„Tady je věž, předstartovní kontrola. Mám pro vás doplňující informaci, pane. Guvernér měl před odletem na Deluge jedno mezipřistání. Zastavil se v nemocnici, aby vyzvedl Manu Čobeho.“

Eylers mrštil sluchátky do vidlice.

Ani ne za pět minut přistáli v nemocniční zahradě. Zuhelnatělé místo prozrazovalo, kde člun přistál.

Chris chytil psího robota za šiji a vysadil ho na zem. Jimmy se dal do pátrání dříve, než jeho pán sešplhal do zahrady.

Rychle doběhl k vypálenému místu, objel ho a rychle se vracel zpět.

„Pozitivní!“ hlásil reproduktor.

Chris nepotřeboval další pokyny.

„Hledej stopu,“ přikázal Jimmymu okamžitě.

Robot zamířil ke hlavnímu vchodu do nemocnice. Eylers ho se Shantonem následovali spěšnými kroky.

Jimmy objel skleněnou přijímací kabinu a zastavil se před úzkými dveřmi. Elektronické smysly prozkoumávaly materiál, až našly elektronický uzávěr.

Robot poodjel o dva metry zpět a zvedl hlavu.

Dveřní zámek se rozletěl na kousíčky, když do něj narazily malé raketové projektily. Ve dveřích se objevila zubatá díra.

Jimmy proskočil dveřmi, prolétl místností a překotil se při dopadu na podlaze. Ještě v pádu zaznamenal nový cíl.

Doktor Kraft se stáhl do rohu malého archivu. Ústí jeho zbraně zakolísalo. Lékař se zoufale pokoušel dostat cíl do zaměřovací optiky.

„Stop, Jimmy. Klíčový příkaz beta dvanáct,“ vyštěkl zadýchaně Chris Shanton, který právě doběhl.

Jimmy ztuhl. Současně utichlo tiché šumění, které pronikalo delší dobu z robotova trupu. Pes vyzařoval vysokofrekvenční indukované napětí, které dokázalo rozžhavit všechny kovové části v nejbližším okolí.

Bernd Eylers se protlačil kolem Chrise.

„Vert Kraft,“ zašeptal téměř neslyšně, „to jsem si mohl myslet.“

Dvěma kroky stanul před chvějícím se lékařem.

„Kde je ta bomba?“

Kraft sebou škubl jako při ráně bičem. Oči mu bloudily po místnosti a hledaly východ.

„Kde je ta bomba, mluvte!“

Eylersův hlas hřmel místností.

Lékař se ustrašeně choulil v rohu. Najednou se jeho nemocný mozek přeladil. Kraft zkrřivil rty do vlčího úsměvu.

„Bomba?“ zachechtal se tiše. „Na určeném místě ve strojovně výsadkového modulu. Dhark a ostatní roznašeči moru na ní sedí. Všichni zemřou, všichni!“

Chris zůstal stát jako opařený. Bezděčně otevíral a zatínal své velké pěsti. Jen s velkým úsilím se držel zpátky, aby nesrazil toho smějícího se idiota na podlahu.

Eylersův mozek pracoval s ledovým klidem. Bleskové vyhodnotil šance, které zbývaly Dharkovi a jeho průvodcům.

„Čas, Krafte. Kdy ta bomba exploduje?“

Lékař si třel ruce a pokrčil úzkými rameny.

„Někde nad mořem mezi Cattanem a Deluge. Víc neprozradím, i když mé budete mučit...“

Na okamžik byl Eylers bezradný. Pohledem vyhledal Chrise Shantona.

Ten hleděl na svého psa. Z nehybného Jimmyho těla pronikalo tiché cvakání.

„Přepnout na normál, Jimmy,“ přikázal mu náhle.

Teriér se pohnul a zřetelně ohlásil:

„Pozor, záření!“

Robot se ohlédl po Kraftovi

„Sekundární záření plazmových motorů. Zdrojem je člověk, kterého jsem zaměřil“

Bernd Eylers okamžitě pochopil.

„Vy jste byl ve strojovně bez skafandru?“ ptal se důrazně.

Lékař nejistě přikývl.

„Pak jste vyřízen, jestliže se nepodrobíte okamžitému lékařskému zákroku,“ odvětil brutálně Eylers s jasným záměrem. „Jste zamořený, Krafte. Řekněte konečně, na kdy je bomba nastavena k explozi.“

Vert Kraft zavrával a opřel se o zeď. Jeho šílený duch na okamžik procítl.

„Bože, ozářený,“ zašeptal lékař bezkrevnými rty. Najednou se vrhl kupředu.

„Pusťte mě ven, musím se nechat okamžitě ošetřit...“

Bernd mu zastoupil cestu.

„Kam jste bombu přesně uložil?“

Lékař se rozhlédl šíleným pohledem kolem. Pak vymrštil obě ruce do vzduchu.

„Ozářený! Musím...“

Zbytek věty se rozplynul v nezřetelné mumlání. Kraft se zhroutil na podlahu, přitiskl trup ke stěně a chvěl se jako vystrašené dítě.

Chris Shanton přiskočil a sáhl po lékařově zápěstí. Hledal puls.

Kraftovo srdce nevydrželo. Zemřel.

Chris Shanton si dlouze měřil velitele bezpečnosti. Eylers mu to klidně oplácel.

„Nemohl jsem jednat jinak, Chrisi. Ale pojďte, nemáme čas. Musíme varovat guvernéra. Snad je tu ještě naděje na záchranu.“

Oba muži vyběhli z místnosti. V kluzáku Eylers znovu sáhl po sluchátkách telekomunikačního přístroje.

„Spěšný dotaz na věž. Kdy Ren Dhark znovu odstartoval?“

Odpověď přišla vzápětí.

„Přesně před jednadvaceti minutami, pane.“

Eylersovi na okamžik klesla ruka třímající sluchátka, ale pak rázně přikázal:

„Bleskový hovor se číslu tři. Nad Cattanem vyhlašuji absolutní rádiový klid, opakuji, absolutní rádiový klid. Nejvyšší stupeň naléhavosti! Jde o život guvernéra.“

„Potvrzeno,“ ozvalo se z reproduktoru.

Příští sekundy připadaly obou mužům jako roky. Z malého reproduktoru vznášedla se linulo tlumené mumlání. Úryvky slov potvrzovaly, že se spojař ve věži pokouší dovolat číslu tři.

Na palubní desce byly vestavěny hodiny. Shanton hypnotizovaně sledoval vteřinovou ručičku. Zdálo se mu, že tenká jehla přímo uhání.

Přesně za třicet sekund se spojař znovu ohlásil:

„Spojení je navázáno, prosím mluvte!“

Eylers zvedl sluchátko s mikrofonom k ústům:

„Rene Dharku, ohlaste se!“

„Ano, Eylersi, co se děje?“

Bezpečnostní šéf začal rychle a soustředěně mluvit.
„Nejvyšší nebezpečí, pane! Máte na palubě atomovou bombu. Je ve strojovně. Ihned jedněte!“
„Rozumím,“ odpověděl Ren úsečně a přerušil spojení.
Bernd hleděl na sluchátka. Pomalu je uložil do vidlice.
Pak se zahleděl směrem, kde leželo Deluge. Bude odsud vidět záblesk? uvažoval nechtěně.
Ruce se mu křečovitě sevřely kolem stupátka.
„Ten zázrak se musí stát, Chrisi. Jestliže Ren Dhark zemře, brzo ho budeme my všichni následovat!“
Shanton se znovu podíval na hodiny.
Těsně vedle zásuvky se otáčely ručičky palubních hodin.
Ještě třicet sekund.
Oba muži zírali nehnutě na oblohu směrem k Deluge.
Vteřinová ručička urazila poslední část cesty.
„Pět, čtyři, tři, dva, jedna, nula...“ počítal Chris v duchu.
Nic se nestalo.
„Dokázali to, zajistili tu věcičku,“ vykřikl Eylers nadšeně a udeřil Chrise Shantona dlaní do zad. „Zázrak se udál, Chrisi, my...“
Těsně nad horizontem, téměř mezi oběma slunci Col I a II, vzplálo třetí slunce. Na několik sekund zastínilo své dva větší kosmické sourozence. Světlo ale pomalu sláblo, až nakonec uhaslo. Ve vrchních vrstvách atmosféry zůstal jen načervenalý svit.
„Pryč,“ řekl bezbarvým hlasem Eylers.

* * *

„Ihned jedněte...“ drnčel v reproduktoru Eylersův hlas.
Atomová bomba na palubě.
Dan Riker, Manu Čobe i Janos Szardak zůstali sedět jako přimražení. Jejich mozky potřebovaly čas, aby tu strašnou skutečnost pochopily.
Dhark jednal.
Trup lodního modulu začal sténat pod náhlým výronem energie z naplno pracujících motorů. Všechny čtyři muže přitisklo přetížení do křesel.
Ren Dhark se změnil v přesně pracující stroj. Jeho prsty létaly po ovládacím pultu. Řídily mnoho tun těžký člun jako hračku.
Člun se řítíl téměř kolmo do nebe jako stříbrný šíp. Tlak vytlačoval posádce vzduch z plic a tiskl je do křesel. V kabině se zřetelně oteplilo. Špička člunu ze proměnila v žhoucí hmotu. Kov se roztékal do protáhlých kapek.
Tření vzdušných mas o lodní trup zesláblo a kapky kovu začínaly tuhnout
S neuvěřitelným úsilím natáhl Dhark pravou ruku na rychlostní páku. Silou vši vůle posouval ruku milimetr po milimetru vpřed. Před očima mu tancovala rudá kola. Zvýšený tlak hrozil uloupit vědomí.
Konečně se prsty dotkly páky, obepjaly ji a strhly nazpět
Jako mávnutím proutku zmizela strašlivá tíha. Dhark se podíval na hodinky.
Dvě ze sedmi životně důležitých minut stačily mezitím uplynout. Člun se nacházel v kosmu.
Guvernérův hlas zněl chraptivě, když přikazoval:

„Dane, Čobe a vy, Szardaku, oblečte si rychle skafandry a okamžitě se vydejte do strojovny. Já za vámi zavřu dveře do kabiny. Szardaku, nastavte tlak vzduchu o tři čtvrtiny a přepnete nákladovou přechodovou komoru na rychlé otevření. To pekelné vajíčko musíme vyhodit do kosmu.“

Manu už mezitím běžel chodbou ke strojovně. V běhu si nasazoval přilbu. Trochu těžkopádně ho následoval Dan Riker. Za Janosem třeskly dveře a zapadly zpět do svého lůžka.

Afričan přiběhl ke dveřím do strojovny a bleskově sáhl na ruční kolový uzávěr. Ve stejnou dobu mu do sluchátek pronikl slabý sykot unikajícího vzduchu. Szardak otevřel nouzový ventil umístěný vedle přechodové komory. Na boční obrazovce sledoval Dhark sněhovou fontánu tryskající ven z lodního trupu. Zmrazené částčky vzduchu se rozptýlily podél lodi jako jemný závoj.

„Stop!“ zavolal Čobe. „Ve strojovně je pořád normální tlak. Jak mám dveře otevřít...“ Ale bylo už pozdě. Ukazatel v malém tlakoměru se mezitím zastavil na čísle dvacet pět.

Manu uchopil ruční kolo uzavíracího mechanismu oběma rukama. Plastikový materiál lehkého skafandru se napjal kolem kloubů na prstech.

Afričan se zapřel nohama o podlahu, přitáhl si ruce těsně k tělu a vši silou se pokoušel otočit kolem.

Nepohnulo se.

Dhark se podíval na hodinky. Reprodukter na hodinkách přenášel Čobeho supící dech. Guvernérovy svaly se bezděky napjaly, jak prožíval ohromné Afričanovo úsilí.

„Musíš to dokázat, Manu, jednoduše musíš...“, šeptal.

Manu se soustředil. Ještě jednou uchopil kolo. Na zádech mu svaly vystoupily v tlustých pletencích, když napřel všechnu sílu do otáčivého pohybu. Nehybný kov se přeměnil v osobního nepřítele, v samu smrt, kterou musel porazit.

Kolo se pohnulo, zaskřípalo...

Neviditelná pěst se opřela do Afričanova trupu a mrštila jím do chodby. Těžké tělo narazilo s temným zaduněním na dvířka na druhé straně.

Vnitřní tlak rozrazil dveře vedoucí do strojovny jako při obří explozi.

Dan Riker vyběhl vpřed a rychle se protáhl otvorem. Jasné světlo stropních lamp osvětlovalo pracující stroje. Odráželo se na povrchu magnetických láhví, překreslovalo drobné mřížové impulzního pohonu a pronikalo do tmavých bloků vyvíječe magnetických polí, nádrží paliva a cívek vrhačů.

Dan Riker tiše zasténal. Nový záchvat nevolnosti se ho snažil dostat na lopatky. Mohlo trvat celé hodiny, než by našel v tomto technickém labyrintu schovanou bombu.

Mužům ve člunu zůstávaly už jen dvě minuty.

Vnější mikrofon přenášel i přes řídký zvuk tiché šumění pracujících agregátů. Danu Rikerovi, který patřil ke specialistům na raketové pohony, byly ty okolní zvuky důvěrně známé. Mohl dokonce určit podle vydávaných zvuků jednotlivé přístroje.

Tam vzadu hučela vysokonapěťová trafa. Chladicí systém odstínění motorů zase pracoval s tichým šelestem, zatímco se stabilizační vřetena bzučivě otáčela v ložiskách. Detektor gama částic tiše tikal.

Detektor?

Riker zareagoval ve zlomku sekundy. Rychlým pohybem přepnul vnější mikrofon na maximální výkon. Do bubínků mu udeřil orkán různých zvuků. A v téhle kakofonii znělo jasné a zřetelné tikání.

Tikání vycházelo od cívky vrhače. Skokem byl u ní a zahlédl kufr. Sáh po držadle a už byl na cestě ze strojovny.

„Janosi, otevři přechodovou komoru. Rene, nouzový start!“

Přední dveře vzduchové propustě už byly otevřené. Teď zajely stranou i ty zadní. Sání unikajícího vzduchu strhávalo Dana s sebou. Janos se přitiskl ke stěně těsně vedle přechodové komory, když kolem něj proběhl Dan Riker. Ve strojovně mezitím naběhly stroje na plný výkon.

Riker před sebou spatřil otvor přechodové komory, kde se jako neprostupná černá zeď rozkládal vesmír. Napřáhl ruku a vložil do hodu všechnu sílu svého zesláblého těla. Kufr se rozletěl a brzy zmizel za černou zdí. Riker zavrával o několik kroků dopředu. Pokoušel se zastavit, ale hladké rukavice sklouzávaly po zdech. Vlastní prudký pohyb hrozil Dana strhnout do kosmu.

Janos Szardak hmátl po torně s kyslíkovými láhvemi, kterou měl Dan na zádech. Danovo tělo odletělo dozadu.

Ve stejné sekundě překonal vyčnívající nýt odpor spouště nastřelovací pistole, která se smrtící precizností bombu odpálila. Vysoce brizantní nálož explodovala, prohnala radioaktivní jehly olověnou stěnou láhve. Jen několik metrů vedle stěny výsadkového modulu vzplála termonukleární reakce. Dan Riker ještě spatřil, jak z kufru vylétl světelný záblesk...

Pak vše kolem ztmavlo.

Dhark pozorné sledoval na obrazovce veškeré dění. Když smrtící kufr opustil člun, udeřil sevřenou pěstí na žlutý spínač impulzního motoru.

Elektrostatická pole přesycené plazmy vydala energii během jedné nanosekundy. Protože pole nebyla nabitá na plnou kapacitu, přesunul se člun pomocí časového skoku jen o několik světelných minut. Před příďovou obrazovkou se najednou roztáhla žlutě zářící pole. Col I a II se zmenšily.

Dhark se přesvědčil, že nehrozí bezprostřední nebezpečí a vypnul motory. Pak si opřel ruce o řídicí pult a skryl si hlavu do dlaní. Náhlé zmizení nesnesitelného napětí vyvolalo v Dharkových svalech silné chvění.

Janos Szardak stiskl ovládací mechanismus a servomotory uzavřely přechodovou komoru. Opatrně položil ochablé Rikerovo tělo do chodby a rozhlédl se.

Dvířka do strojovny se sama automaticky uzavřela, když se spustil časový skok. Před dvířky vedoucími do pilotní kabiny se právě zvedal se slabým zasténáním Manu Čobe. Rukama udeřil o přilbu, když se pokoušel dotknout bolavé hlavy. Szardak už zase slyšel zvuky přenášené vnějším mikrofonom.

Dhark spustil vzduchové zařízení.

* * *

Žlutá planeta se pomalu zvětšovala, jak se k ní člun postupně přibližoval.

Dan Riker ležel apaticky v křesle. Dhark mu sám stáhl skafandr a přidržel před ústy šálek kouřící tekutiny.

„Tak se napij, Dane. Potřebuješ to,“ říkal klidně.

Vzadu za nim si Mana Čobe opatrně prohmatával hlavu a občas zasykl. Dhark se otočil.

„Všechno v pořádku, Manu?“

Afričan se křivě pousmál.

„Má hlava se jen tak snadno nerozbije. Ale asi mám otřes mozku. Ovšem to přejde. Horší je, že jsem nejnapínavější okamžiky prospal!“

„Prospat to je nejlepší,“ zavrčel Szardak nezřetelně.

Dan Riker se namáhavě napřímil. V bledém obličejí se jasné rýsovaly hluboké čáry obrovského vypětí.

Ren se podíval na svého přítele.

Jak jsi dokázal najít tak rychle bombu, Dane? Upřímně řečeno, nedal bych za náš život ani zlámanou grešli.“

Riker zavřel oči.

„Obyčejné štěstí, Rene. Jen pouhé štěstí. Včas mé napadlo, že v místnosti není nainstalován žádný detektor záření. Zbytek byl už jen dětskou hrou...“

Guvernér zamyšleně pohlédl na obrazovku.

„To bylo víc než jen štěstí, Dane,“ pronesl tiše.

Ostrý zvuk kosmického radaru škulbl všemi přítomnými. Dhark měl své nervy plné pod kontrolou. Pružně skočil k pilotnímu křeslu a přepojil radar na hlavní obrazovku.

Na obrazovce naskočil obrázek systému soustředných kružnic, jehož střed protínaly dvě kolmice. Vlevo na horním okraji obrazovky se objevila vícemístná čísla. Poslední čísla v řadě se měnila tak rychle, že se dala sotva přečíst.

Průsečík obou čar představoval žlutou planetu. V úhlu dvaceti stupňů k vodorovné čáře se pohyboval rudě planoucí bod.

Dhark spěšně pootočil malými kolečky hrubého ladění. Střed kružnic sklouzl ze žluté planety a zamířil k rudému bodu. Když se ho dotkl, stiskl Ren tlačítko automatického sledování cíle a jemným ladičem dojel do středu sledovaného bodu.

„Plný kontakt,“ ohlásil mechanický hlas.

Dhark sáhl po spínači úhlového nastavení a pomalu zatáhl za útlu černou páčku. Nastavený úhel radaru se zúžil na nejmenší možnou hodnotu.

Svítilí bod se prudce rozšiřoval po celé obrazovce až ji nakonec celou vyplnil. Ale možnosti radaru byly příliš malé. Muži spatřili jen rozmazaný obraz jakéhosi tělesa. Měřič vzdálenosti ukazoval na obrazovce hodnotu 103 000 kilometrů.

„Szardaku, spojte laser se sledovacím zařízením a obraz přepojte na hlavní obrazovku. Vypojte radarové echo!“

Šedovlasý důstojník pracoval přesně a spolehlivě. O několik okamžiků později zmizel z obrazovky rozmazaný předmět, obrazovka ztmavla a pak znovu naskočila.

Všichni spatřili ostrý obrázek cizí kosmické lodi.

„Napojit na kameru!“

„Kamera běží, pane!“ potvrzoval Szardak.

Dhark krátce pohlédl na měřič vzdálenosti a užasl.

„Manu, pojd'te sem na okamžik a podívejte se na tohle. Ta data nemohou souhlasit.“

Afričan přistoupil k Dharkovi. Ren krátce vysvětloval.

„Tady, podívejte. Vzdálenost dělá 102 690 kilometrů. I laser má hranice svých možností. Při téhle vzdálenosti nemůže dodávat tak precizní obrázek, jaký máme.“

Manu Čobe ostře vydechl.

„Ne, pane. Ten koráb musí měřit v průměru víc jak 400 metrů, jestliže naše údaje souhlasí.“

„Kontrola negativní,“ hlásil Szardak, „laser a měřič vzdálenosti pracují bezchybně.“

Vejcovitá loď měla potíže s motory. Poskakovala na obrazovce jako nemotorná velryba.

Ren Dhark se krátce rozhlédl kolem.

„Janosi, naplňte palubní počítač všemi dostupnými daty. Musíme bezpodmínečně vědět, co je s tím vejcem!“

Po celé minuty pozorovali oba muži mlčky kolébající se koráb.

„Jestli bude takhle pokračovat, narazí brzo do žluté planety,“ prohodil suše Manu.

Teď už zřetelně viděli, že vejcovitá loď se zoufale pokouší proletět kolem planety. Obří zakulacená příď se neustále odvracela ze směru svého letu. Pokaždé se pak raketa zakymácela a vrátila se do starého kursu. Vypadalo to, jako by žlutá planeta přitahovala gigantický koráb nějakou magickou silou.

„Průměr 412 metrů, rychlost těsně pod osmdesát kilometrů za sekundu, padá a letová dráha se střetává s planetárním povrchem,“ hlásil Szardak a držel v rukou počítačovou sjetinu s údaji. „Kontrolka svítí zelené, výpočty souhlasí!“

Gigantovy obrysy se náhle rozplynuly. „Ochranný štít,“ podotkl Dhark. Štít vzplál, nadmul se a během vteřiny se rozpadl. Tvary se zase zaostřily.

„Nechtěl bych být na palubě.“ Manu se otřásl „Musí tam být pěkný zmatek. Podívejte, pane, teď se dokonce začali točit kolem své osy.“

Obří vejce se překotilo. Mezitím se dostalo do nebezpečné blízkosti žluté planety.

Dhark provedl množství měření. Zaměřil obě slunce a udělal rychlý propočet.

„Tohle je osmá planeta naší planetární soustavy,“ oznámil svým druhům, „metanový svět.“

Vejcovitá loď se stále více přibližovala k planetě. Cizí inteligence mezitím pochopila, že se kolem žluté planety neprotáhnou. Usilovně korigovali vlastní pohyby obří rakety. Nakonec se jim přece jen podařilo namířit špičatější část lodi k povrchu planety.

„Energetickou navigaci,“ přikázal Ren ostře.

Muži zadrželi dech. Každý si dovedl představit katastrofu, která se odehrává dole pod nimi na povrchu žluté planety. Vejčitý koráb nalétne do husté metanové atmosféry. Tření trupu musí uvnitř lodi vyvolat hrozný žár.

„Energetická měření, pane,“ ozval se Janos Szardak, „ukazují, že vydávají veškerou zbylou energii proti směru letu.“

Dhark lehce pokýval hlavou.

„Záznamové zařízení běží?“

„Každý získaný údaj se nahrává. Zaznamenali jsme koordináty místa, kde se vnoří do atmosféry, stejně jako ostatní optická a elektronická data.“

Loď mířila vysokou rychlostí k planete. Najednou se obraz opět rozostřil.

„Právě vniká do metanové atmosféry,“ pronesl Szardak. Loď se změnila na pouhý stín a nakonec zcela zmizela.

Většina ručiček měřících přístrojů na řídicím pultu se zachvěla.

„Náraz,“ vydechl Szardak.

Trhající se kovový trup, roztříštěné vzpěry, zuřící peklo – a uprostřed toho mýslící bytosti...

Dhark se obrnil proti hrůzostrašnému obrazu, který před ním malovala jeho fantazie. Přehnaně tvrdě přikázal:

„Všichni na svá místa. Vracíme se na Hope!“

Výsadkový člun se posadil těsně vedle vchodu do jeskyně skrývající prstencovou loď. Prach zviřený motory modulu pomalu klesal k zemi.

Dhark vypořídil všechny palubní přístroje a nechal běžet jen servomotory obsluhující malou přechodovou komoru. Úzká rampa pomalu sjížděla dolů.

Stav Dana Rikera se zhoršil. Krátce před přistáním mu Čobe vpíchl třetí injekci, ale ta téměř nezabrala. Ren a Janos Szardak podpírali z obou stran Rikera, který se sotva udržel na nohou. Námaha posledních událostí byla na jeho organismus příliš.

V tunelu, který vedl do jeskyně, nastal pohyb. Miles Congollon a Ralf Larsen vyšli ven. Zastíňovali si rukama oči. Kolmo dopadající paprsky dvojhvězdy Col osvětlovaly ústí tunelu.

Mezi oběma muži se náhle protlačila Anja Fieldová. Temperamentní matematicka na okamžik ztuhla, ale pak odstrčila oba muže stranou a rozběhla se rychle ke člunu.

Dhark jí hleděl s úsměvem v ústrety. Ale ihned zvažněl, když si všiml dívčinyh pokřivených rysů.

„Co se děje, Anjo? Něco v jeskyni u kosmické lodi? Bože, nedívejte se na mě tak vyděšeně...“

Matematicka se zlehka dotkla guvernérovy ruky.

„Rene, vy žijete..., to je jako zázrak. Právě nám volal Bernd Eyler, že jste spolu se Szardakem, Rikerem a Čobem zahynuli při výbuchu atomové bomby. Byli jsme celí zoufalí...“

Ren Dhark položil dívce ruku na rameno.

„Je to opravdu zázrak, Anjo. Unikli jsme smrti jen o vlásek.“

Miles Congollon a Ralf Larsen už mezitím rovněž dorazili. Mlčky tiskli Dharkovi ruku.

Ralf ukázal směrem k jeskyni.

„Měl byste se co nejrychleji spojit s Cattanem, než tam vypukne panika,“ radil.

Dhark přikývl a obrátil se ke svým druhům.

„Postarejte se Dana Rikera. Musí okamžitě do nemocnice. Já zařídím vše ostatní.“

Když Ren vstoupil do telekomunikační stanice, už se na obrazovce objevil nehybný obličej Bernda Eylerse.

„Dělali jsme si starosti, pane,“ pronesl klidně. Jen oči prozrazovaly, jaké ulehčení šéf bezpečnosti právě prožívá.

Ren Dhark zlehka zvedl ruku.

„Děkuji, Eylerse. Vaše volání nám zachránilo život. Opět jste vykonal obrovský kus práce.“

Přes klidný obličej přelétl náznak úsměvu.

„Většinu práce vykonal vedoucí technik Chris Shanton. Bez jeho technické hračky bychom, v pravém slova smyslu, na stopu nenarazili tak rychle.“

„Technická hračka?“ zajímal se Dhark.

„Ano, pane. Chris Shanton si sestrojil psího robota, který si všiml krádeže radioaktivního materiálu.“

„Psí robot?“

„Ano. Jmenuje se Jimmy.“

Přes vážnost situace se Ren rozesmál osvobozujícím smíchem.

„To je neuvěřitelné,“ pronesl nakonec, když znovu popadl dech. „Toho muže bych rád poznal. Ale teď k věci, Eylersi. Jaká je situace ve městě?“

„Zatím stabilní, pane. Je dobře, že jste se rychle vrátili. Mezi lidmi se začínají šířit první pověsti o vaší smrti. Navrhuji, abyste krátce promluvil k obyvatelstvu.“

„Dobrá,“ projevil Ren souhlas, „za dvě minuty mé napojte na hlavní vysílač.“

Bernd Eylers přikývl. Na guvernérové videofonu se objevily divoké vzorky. Pak je vyměnil znak městské správy.

Hlasatel krátce ohlásil:

„Pozor, všem. Promluví k vám guvernér Ren Dhark!“

Obrazovka se rozsvítila a Dhark si hleděl do oči. Obrazovka pro tuto chvíli posloužila jako monitor.

Ren se soustředil.

„Dámy a pánové, všichni víte, že situace je vážná. *Sytá smrt* se šíří, ačkoliv jsme zavedli veškerá možná opatření. Nechci a nemohu nic zakrývat. Zatím jsme proti této nemoci bezmocní.“

Ren Dhark upřel zrak na obrazovku. Z tváře mu vyzařoval klid a rozvaha.

„V těchto hodinách si musíme víc než kdy jindy připomínat, že jsme pozemšťané. Odletěli jsme dobýt nová území. Těžkosti nás nesmí oslabovat, ale posílit. Požaduji po vás všech, abyste se podřídili zájmu celku, aby každý pomáhal tam, kde je jeho pomoci zapotřebí a neselhal. Malomyslní lidé nikdy ničeho nedosáhli. *Sytou smrt* porazíme, o tom jsem přesvědčen. Přineste i vy svůj díl, aby bylo cíle co nejdříve dosaženo! Děkuji vám!“

Obrazovka ztmavla.

Manu Čobe se naklonil nad Dharkem a ztlumil hlas až do tichého šepotu.

„Byl jsem u Dana Rikera, pane. Vypadá to s ním špatně.“

Dhark vyděšeně vzhlédl.

„Vy myslíte, že...“

Manu vážně přikývl.

„Ano, pane. Jestliže během krátké doby neobjevíme protilátku, váš přítel zemře. Jeho tělesné rezervy jsou vyčerpány.“

Guvernér mlčel a díval se na prázdnou obrazovku. Odpovědnost za 50 000 lidských bytostí v Cattanu mu těžce doléhala na ramena. Teď se k tomu připojila i osobní obava o přítele.

Dhark stiskl tlačítko informačního systému v jeskynním komplexu a přikázal:

„Anja Fieldová, Getrup, Dongen, Congollon, Larsen, Szardak a Čobe se sejdou do deseti minut v nově objeveném archivu. Příkaz pro pilota Rula Warrena a technika Arca Doorna: připravit ke startu Blesk číslo patnáct a posadit ho vedle výsadkového člunu. Okamžitě proveďte. Prosím o potvrzení.“

* * *

Pilot Rul Warren sešplhal z úzké kabiny Blesku a vyšel Dharkovi vstříc. Klidně vyndal vyhaslou dýmku z úst a přičísl si rukou krátce střižené vlasy.

„Vaše pokyny, pane?“

Ren Dhark přizval pokynem ruky blíž Arca Doorna.

„Myslíte, že by bylo možné přenést data z paměti výsadkového člunu do Blesku, Doorne?“

Arc Doorn se narodil na Sibiři a měl fenomenální schopnost pochopit funkci cizí techniky.

Ted' jen pokrčil rameny.

„Můžeme to zkusit.“

Dhark se podíval na hodinky.

„Dávejte pozor. Jestliže se pokus podaří, pak poskytněte Blesku veškeré informace o osmé planetě našeho systému a o setkání s cizím korábem, který se zřítil na planetu. Přesné koordináty jsou zapsané v paměti palubního počítače. Pak se mi ohlaste a odstartujte směrem k osmé oběžnici. Prohlédněte trosky cizí lodě, vše nafilmujte a přineste vzorky.“

Doorn beze slova přikývl a odešel ke člunu. Ren si zamyšleně prohlížel Rula Warrena.

„Vezměte si sebou zbraně. Sice nepředpokládám, že by živé bytosti přežily takový pád, ale jistota je jistota.“

„Dobře, pane.“

Dhark zamířil nazpět k jeskyni. Oba muži se zatím dali do práce.

Doorn vystrčil hlavu z přechodové komory.

„Hej, Rule, dejte pozor. Dám data do směrové antény a odešlu je k Blesku. Aktivujte elektroniku, nebo to, co má tenhle prokletý stroj v sobě, a přikažte mu, aby vysílaná data přebíral. Rozumíte?“

„Jistě,“ odpověděl Warren.

Zaklapl postranní dvířka a usadil se do pilotního křesla. Uvolněně zavřel oči a čekal na lehký pocit tahu pod kůží na hlavě, který nastával vždy, když navázal s Bleskem myšlenkový kontakt.

Fyzikové přišli na to, že telepatické řízení Blesku spočívá na alfa rytmech lidského mozku. Jakmile řízení ucítí tuto elektrickou frekvenci, přepojí se na široký pás lidských myšlenkových impulsů, ale přijímá jen ty myšlenky, které se týkají řízení Blesku. Vedle telepatického řízení šlo obsluhovat maličký člun i ručně.

Rul Warren ucítil pátravý impuls stroje. Pak se dostavil kontakt. Spojení mezi lidským mozkem a technickým přístrojem v něm neustále vyvolával podivné vzrušení.

Warren intenzivně vysílal v myšlenkách – převezmi všechny vysílané informace a ulož je. Pak potvrd' příjem.

Vícekrát to v duchu opakoval a pak přerušil kontakt. Znamením ruky ukázal Doornovi, že vysílání může začít.

O osm minut později se na přístrojové desce rozzářil sférický trojúhelník a současně k Warrenovi promluvil v mozku hlas: „Informace uloženy, data a fakta plně přebrána.“

Rul Warren vydechl. První část úkolu byla splněna. Otevřel vstup a zavolat „Klaplo to perfektně. Informujte guvernéra a požádejte ho o povolení ke startu.“

O chvíli později vyšplhal Arc Doorn do kabiny Blesku a připoutal se ke svému křeslu. Oba muži k sobě seděli zády.

„Start povolen,“ řekl úsečně Doorn.

Rul se pohodlně opřel a spojil se myšlenkami se strojem.

Automatická příprava ke startu se rozběhla. Blesk narovnal přistávací podpěry. Když stály kolmo k zemi, ocítl se válec 3,2 metru nad zemí. Elipsovité řetěz plochých odrazečů umístěných pod trupem začal pracovat. Vyzařoval zvláštní druh energetického pole, které ve vzdálenosti 1,2 metru od kýlu kosmického člunu vytvářelo ohnivý kruh.

Subsvětelný efekt nabýval na intenzitě a pomalu nadzvedával maličký člun. Rul zmenšil poloměr ohnivého kruhu a Blesk se vzrůstající rychlostí vystřelil

vstříc obloze. Černota kosmu obklopila oba muže. Blesk zatáhl vzpěry. Okolo lodního trupu ve vzdálenosti asi 35 centimetrů se rozkládalo ochranné intervalové pole, v jehož dosahu přestávalo existovat obyčejné složení časoprostoru.

Ve výšce třetího měsíce dosáhl Blesk rychlosti světla. Rul nechal ohnivý kruh splynout do zářivého bodu. Zapojilo se kosmické sání a urychlilo Blesk na nadsvětelnou rychlost.

Oba členové posádky nezpozorovali žádnou tělesnou zátěž. Umělé gravitační pole uvnitř trupu udržovalo i přes šílené zrychlení tíži v hodnotě jednoho g.

Nadsvětelná fáze netrvala dlouho. Blesk se řídil podle převzatých údajů. Zcela automaticky mířil k osmé planetě.

„Oblet,“ pomyslel si Rul Warren.

Blesk zabrzdil svou rychlost a přešel na oběžnou dráhu.

Oba muži sledovali žlutou planetu se smíšenými pocity. O tomto nebeském objektu měli jen velmi hrubé údaje. Planeta měla průměr 4 950 kilometrů, otočila se kolem své osy za 27 hodin a 50 minut a vykazovala přitažlivost 0,42 g. Hlavní složku atmosféry tvořil metan.

Warren zvrátil hlavu dozadu a zeptal se svého kolegy:

„Tak co, chlapče, přistaneme?“

Arc Doorn si znuděně odfrkl.

„Jistě, Warren. Chtěl bych co nejdříve tomuhle nehostinnému chlapíkovi ukázat záda.“

„Vniknutí do atmosféry podle zadaných propozic,“ vyslal pilot myšlenkový příkaz.

Blesk změnil kurs. Rul napjatě hleděl na žlutou metanovou kouli, která se pod nimi rozkládala. Rozeznával tmavé skvrny, vířící vzdušné masy a prchavé světelné záblesky. Ale z této výšky nemohli spatřit planetární povrch.

„Dole fouká pěkný větříček,“ poznamenal Arc sarkasticky. „Při takové mizivé tíži musíme dávat pozor, aby nás to neodfouklo.“

Blesk se vnořil do metanové atmosféry.

Čím více klesal, tůň větší tma ho obklopovala. Už tři tisíce metrů nad povrchem panovalo šero.

Warren zavřel oči a požádal: povrchový radar. V mozku se mu objevil plastický obraz hornatého světa. Ostré hrany skal trčely do výše mnoha set metrů. Země vypadala, jako by tu někdo bez rozmyslu ryl špičatým hákem. Vysokým pohořím procházely hluboké trhliny a rokle.

Blesk klouzal podél kolmo stojící kamenné tabule o délce deseti kilometrů. Orkánové bouře dokonale ohladily strany této bezmála tisíc metrů vysoké zdi. V její poloviční výšce se táhl hluboký zářez, který se neustále rozšiřoval.

Člun klesl pod hranici tisíce metrů. Nepochopitelná technika Neznámých umožňovala člunu sestupovat stejně měkce jako lehkému peříčku, ačkoliv dole pod ním zuřila silná bouře. Intervalové pole vše snadno překonávalo.

Kosmický člun opsal kruh. Letěl nebezpečně blízko přečnívající skalnaté římsy, protáhl se kolem rozeklaných skalních zdí a proplétal se kaňonem ohraničeným několik set metrů vysokými skalami.

Těsně před Bleskem byla část skalnaté zdi kaňonu porušena. Těžké kamenné bloky vytvářely chaoticky zaklíněný mostní oblouk.

„Opatrně, Warren, nedovolte, aby pod tím Blesk prolétl.“ Doorn se obrátil a s obavami pozoroval manévr maličké rakety. „Dávejte pozor, aby nám to celé nespadlo na hlavu.“

Blesk letěl necelých deset metrů nad zemí. Automatika si vyhledávala nejkratší cestu mezi změtí trosk, které pokrývaly zemi. Arc bezděčně přikrčil hlavu, když prolétávali pod kamenným obloukem.

Ve stejnou chvíli odtrhla bouře jednu desku z hromady kamení. Uvolněné kamenné balvany se daly do pohybu.

„Stop, Warren, okamžitě vyleťte nahoru!“ vykřikl Doorn.

Ale bylo už pozdě. Kamenný most se uprostřed rozlomil. Tisíce tun skály se zřítily na Blesk.

Oba muži hleděli s rozšířenýma očima na strašlivé přírodní divadlo. Očekávali, že každou chvíli kamenná záplava rozdrtí trup lodi.

Blesk však pokračoval bez zastávky v cestě. Intervalové pole vše lehce přestálo. Každá hmota, která s ním přišla do kontaktu, se bez odporu rozpouštěla.

Okolo obou mužů se zase rozjasnilo. Nepoškozený Blesk vylétl z kamení. Doorn zřetelně viděl stopu, kterou Blesk zanechal ve skalách. Skrze skalní zeď se táhl čistě proražený tunel.

Blesk přeskočil skalní bariéru a změnil kurs.

„Detekce kovu,“ řekl hlas v Rulově mozku.

Dole pod Bleskem leželo horské údolí. Moc orkánu zde byla zlomená. Metanový déšť však padal neustále.

Pět metrů nade dnem údolí se Blesk zastavil. Okolo panovala takřka neproniknutelná tma.

„Ještě tohle,“ vrčel Arc Doorn, „teď bych dal nevím co za přístroj, který by nám sem dolů poslal několik energetických kvant a pěkně nám posvítíl. Ale takový přístroj ještě nikdo nevynalezl. Když...“

Sibiřan zmlkl a vyhlédl ven. Dělo se tam něco, co jen pomalu chápal.

Okolo Blesku se utvořila světelná koule, která neustále nabývala na objemu. Během několika sekund dosáhla zdí údolí a stoupala podél nich vzhůru.

Pak se postup zastavil. Nad údolím ležela sférická kopule, pod kterou panovalo takřka denní světlo. Ve vzduchu bylo zřetelně vidět metanové kapky.

Warren sledoval překvapivý jev stejně udiveně jako Arc Doorn.

„Teď už nic neříkám,“ mumlal Sibiřan. „Dějí se tu snad čáry a divy, nebo co to má znamenat?“

Rul Warren náhle pochopil. Vyslal myšlenkový dotaz.

Pak zavrtěl hlavou.

„Tajemní museli být mnohem dál, než se nám zdá,“ poznamenal. „A Blesky skrývají ještě mnohá tajemství. Naše „Patnáctka“ přijala váš monolog jako úkol a aktivovala příslušné přístroje. Ale neptejte se mě, jak to udělala!“

Blesk pomalu klouzal údolím. Najednou Rul ukázal někam dopředu.

„Doorne, našli jsme cizí kosmickou loď. Vidím stopy nárazu!“

Asi uprostřed údolí začínala smrtící stopa. Vejčitý koráb narazil do údolí pod velmi mírným úhlem. Na místě nárazu se nalézaly první kovové části trupu. Obří těleso pak vyrylo do půdy hlubokou rýhu a přitom ztrácelo další díly. Warren viděl všude kotem roztroušené kusy kovu, jako dům vysoké úlomky lemovaly poslední cestu kosmické lodi.

Blesk sledoval stopu.

Dva kilometry od místa dopadu zřejmě explodoval pohonný agregát. Exploze vylámala do skály hluboký kráter. Doorn se pokoušel odhadnout délku hrany jednoho obřího úlomku, který ležel asi jeden kilometr od vyryté stopy. Deformovaný blok měřil v průměru minimálně sto metrů.

Pět kilometrů dlouhá stopa končila před příčně ležící skálou. Gigantický koráb měl pořád ještě takovou rychlost, že se zaryl do skály jako střela do zdi. Čtyři sta metrů vysoká hora z kovu ležela před přídí Blesku. Z její původní podoby toho příliš nezbylo. Pokřivený kov, zploštělé desky lodního trupu, roztráštěné části strojů a mezi tím vším obří kráter, kde zuřila obří exploze. Koráb poskytoval obraz absolutní zkázy.

Po celou hodinu oblétał Blesk kolem zničeného giganta. Warren i Doorn zapojili elektronickou kameru a filmovali každý detail. Zároveň pracovalo i záznamové zařízení Blesku.

Z výše dvou set metrů objevil Warren trychtýřovitý otvor, který vedl do nitra lodi. Kdesi uvnitř vybuchl stroj a obří tlak vytvořil průchod. Explozí přetržené trubky měly v průměru přes třicet metrů.

„Nechcete se podívat do nitra toho korábu, Doorne?“ zeptal se pilot. Sibiřan souhlasil.

Záznamová zařízení pracovala na plné obrátky, když se Blesk opatrně protáhl do roztráštěného těla mechanického obra. Kvantový transformátor světla pracoval výborně.

Muži kolem sebe viděli jen hroživou zkázu. Po sto metrech se dostali do kulovité místnosti. Na zdech byly upevněny tisíce šestihranných pláští. Z potrháných zdí prosakovala olejovitá kapalina. Za nimi zahrazovala cestu změřt roztavených nosníků, které se okamžitě rozpouštěly, jakmile se jich dotklo intervalové pole.

O padesát metrů dál narazili na válec se čtyřiceti metry v průměru, který stál kolmo na podélnou osu. Těsně nad a pod osou byl docela zachovalý. Silné kabely probíhaly válcem a končily v krystalických blocích velikých jako hlava. Utržené kovové části prolétly skrze celé zařízení a na mnohých místech přetrhly kabelové spoje. Když Blesk prolétal válcem, začal jeden z krystalů červeně pulzovat. Světlo se změnilo na oranžové a pak na jedovatě žluté. Najednou se pulzující krystal potáhl jemnou sítí trhlinek a s tlumeným prasknutím se rozpadl. Drobné úlomky krystalu se rozpustily v intervalovém poli.

„Gigant pomalu umírá,“ řekl tise Arc Doorn.

Po dalších padesáti metrech končila roura před masivní kovovou zdí. V poslední části se dílo zkázy zmenšovalo. Blesk se dostal do míst, kde vznikla exploze, která prorazila do lodního trupu onen velký otvor.

„Nepronikneme tou zdí?“ zeptal se Warren. Ale Arc odmítl „Musíme tu přistát a jít dál pěšky,“ řekl. „Snad najdeme něco zajímavého. Tahle střední část je nejméně poškozená! Zdí se dostaneme i pomocí ručního paprskometu. Tím natopíme nejmenší škody.“

Warren nechal vystrčit opěry a Blesk se posadil doprostřed chodby.

„Uzavřít průzory skafandrů a přezkoušet vysílačku,“ vykřikl na Doorna.

Pilot se ujistil, že rukojeť těžkého paprskometu má na dosah ruky a otevřel dvířka. Arc Doorn už mezitím postával na kovové podlaze poseté troskami.

„Rád bych věděl, kde zůstala posádka,“ ohlásil se vysílačkou. „Zatím jsme žádného cizince nespatriili.“

„Při takovém nárazu z nich moc nezbylo,“ odpověděl Warren a stoupl si na znetvořený kus plastiku, „když jim nepomáhal antigrav.“

Oba muži přistoupili ke kovové stěně, která jim přehrazovala cestu. Zed' sice byla rovněž zdeformovaná a na mnohých místech se vytvořily hluboké prohlubně, ale nikde se neobjevila trhlina. Podél zprohýbané zdi vedla chodba s vysokým stropem.

„Nejdříve bychom se měli poohlédnout po nějakém otvoru,“ řekl Arc Doorn.
Rul si prohlížel kovovou stěnu se smíšenými pocity.

„Musíme se mít na pozoru, Arcu,“ pronesl pomalu, „nějak té historie nevěřím.
Co se stane, když cizinci pád přece jen přežili? Za tou zdí třeba něco číhá...“

Doorn se hlasitě zasmál.

„Věříte na duchy, Warrene. Posádka je mrtvá!“

„A jestliže za zdí leží zvlášť zajištěná centrála? Technika, která dokázala něco
takového vytvořit, je určitě schopná vestavět dodatekové štíty a gravitační jištění.
Není podivné, že právě tahle stěna přežila to peklo?“

Arc Doorn pilotovy námitky odehnal mávnutím ruky.

„Nemluvte nesmysly, Rule. Raději se pusťme do zkoumání té zdi. Já si vezmu
na starost pravou část chodby a vy tu levou, souhlasíte?“

Rul Warren stále váhal. Zesiloval v něm neurčitý pocit obav.

„Nesmíme se rozdělit...“

Arc Doorn zvedl polarizovanou clonu na helmě. Vzadu za průzorem se
blýskaly posměšné oči.

„Máte strach, Warrene?“

Pilot se beze slova otočil a opatrně kráčel chodbou. Na mnohých místech byly
zdi tak natlačené k sobě, že se sotva protáhl. I podlaha byla silně zvlněná. Skrze
zubatou díru mohl Warren nahlédnout do spodního podlaží. Stlačené kovové
desky tam vytvořily zvláštní surrealisticky obraz. Okrouhlá stěna zůstala i ve
spodním poschodí nepoškozená.

Neustále v něm sílil pocit neklidu. Silou vůle se přinutil ke klidu. Obyčejně o
něm tvrdili, že má nervy jako provazy, ale okolí poznamenané zkázou a smrtí by
rozechvělo i ty nejlepší nervy.

Podlaha vibrovala. Rul sebou škubl a přitiskl se ke zdi. Trvalo jednu sekundu,
než objevil příčinu. Stál na kovové plošině, kterou prudkost nárazu vyrvala z
lůžka a která se teď chvěla jako volný ocelový jazýček.

Pilot si olízl rty a ucítil slaný pot. Kůže na obličeji ho začala svědit a pocit
ohrožení opět zesílil.

Rychle se rozhodl, obrátil se a stiskl spínač vysílačky.

„Doorne, ohlašte se...“

Hlas zněl uvnitř helmy podivně ploše. Sibiřan neodpovídal.

„Doorne, ohlašte se!“

Reproduktor v helmě zůstal němý.

Rul Warren cítil narůstající paniku. Bleskově vytrhl těžký paprskomet. Pojistka
s cvaknutím odskočila. Před spirálovitým ústím zavalité zbraně vyvstalo modře
zářící pole pohlcující zpětný náraz.

Pilot zapojil vnější mikrofon. Metanová atmosféra změnila všechny obvyklé
zvuky. Warrenovy kroky zněly, jako by běžel po nějaké vatě. Zároveň se do jeho
kroků mísil jiný zvuk. Ve spodních částech lodě cosi praskalo a bouchalo. Pod
vlastní enormní tíží se tam pořád lámaly výztuhy, deformovaly stěny a
přetrhávaly kabely. Kov se třel skřípavě o kov.

„Doorne, ozvi se!“

Odpověď nepřišla.

Rul Warren došel k centrálnímu vchodu a rozhlédl se. Blesk tam stál na svých
dlouhých nohách jako hmyz připravený ke skoku. Nikde nebyla ani stopa po
Arcu Doornovi. Pilot si přitiskl zbraň k boku a opatrně vstoupil do chodby, ve
které Doorn zmizel.

Pak zaslechl výkřik.

„Pojďte, Warrene, rychle! Pospěšte si. Ne, to je strašné...“

Rul Warren zřetelně slyšel, jak Arc křečovitě polyká.

Pilot se rozběhl dlouhými skoky chodbou dolů. Na této straně bylo překážek méně.

Najednou spatřil u zdi příkrčenou Sibiřanovu postavu. Zastavil a zvedl paprskomet.

Doorn se ohlédl a netrpělivě Rulovi pokynul.

„Našel jsem vchod, Warrene,“ zašeptal. Oči měl doširoka rozevřené. „Objevil jsem tlačítko, které otvírá průchod. Podívejte se dovnitř, ale buďte opatrný.“

Rul poklekl a pomalu vystrčil zpoza rohu svou hlavu. Pohled, který se mu naskytl, zmrazoval krev v žilách.

Zíral přímo do dvou nehybných fasetových očí. Pilot automaticky zvedl zbraň. Arc ho drsní chytu za ruku.

„Ta bytost je mrtvá, Warrene!“

Rul se musel hodně přemáhat, by se znovu podíval. Mrtvé tělo leželo přímo před přechodovou komorou. Tělo dlouhé dobře dva a půl metru bylo navlečené do červené uniformy a vypadalo jako nějaký plaz. Obě nohy vězely v černých botách sahajících až ke kolenům. Nehybné fasetové oči byly dominantou jemně modelované hlavy vážky. Nad horní partií čela vyčnívala čtyři dlouhá tykadla. Pokožka podobná kůži byla posetá hnědočernými skvrnami. Bytost vlastnila dvě ruce, Čtyřčlankové, dvanáct centimetrů dlouhé prsty se ve smrtelné křeči sevřely kolem kovového držadla.

Warren se trochu napřímil a pokoušel se přehlédnout celý sál. Nad podlahou se klenula polokoule, jejíž nejvyšší bod ležel ve výši 25 metrů. Pěťadvacet metrů měl v průměru i kruhový sál.

Zde se nacházela posádka kosmické lodi. Stovky ještěrovitých bytostí nalezly v místnosti svou smrt. Ležely na podlaze, visely přes podivuhodné přístroje, nebo vězely zkroucené mezi popadanými kovovými deskami.

Rul pomalu vstal. Potlačil soucit nad smutným koncem posádky ztroskotané lodi.

„Doorne, všichni jsou mrtví,“ řekl stísněně. Oba vstoupili do místnosti.

Pomalou obcházel sál a fotografoval zachovalé přístroje. Doorn se silně zajímal o další, malou polokouli, která stála přesně ve středu první. Tato polokoule byla ve výšce pěti metrů. Sibiřan zaklepal na kov a zkoumal, k čemu asi dříve sloužila.

Konečně se odvrátil.

Rul právě hodlal prozkoumat přístroj, který vzdáleně připomínal pozemskou obrazovku radaru. Ohlédl se po svém kolegovi a ztuhl.

Za Sibiřanovými zády se v polokouli objevil otvor. Uvnitř stály tři ještěrovité bytosti v kosmických skafandrech.

A žily.

„Pozor, Doorne. Za tebou...“ vykřikl varovně Rul.

Sibiřan zareagoval ve zlomku sekundy. Ještě než dokončil obrat, zajela jeho rulu k opasku a vytrhla zbraň. Také pilot vytáhl svůj paprskomet.

Proti sobě stanuly dva zcela cizí druhy. Oba pozemšťané drželi prst na spoušti. Sledovali každý pohyb cizinců.

Druhá polokoule byla osvětlena jasným světlem. Warren jasně rozeznával pod průhlednou fólií cizích skafandrů vážkovité hlavy.

Pilot je upřeně pozoroval. Nemýlil se?

„Zvláštní,“ zašeptal Arc, „zatím to vypadá, že z nás mají panický strach. Podívejte se, jak se jim zbarvila kůže. A tykadla jim poklesla...“

Warren se chopil iniciativy. Demonstrativně zastrčil paprskomet do pouzdra a pomalu vykročil směrem k cizincům. Přitom rozpřáhl ruce a ukázal bytostem prázdné dlaně.

Reakce cizinců byla překvapující. Všichni tři sáhli k boku.

Oba pozemšťané zareagovali automaticky. Rul se pokoušel uniknout skokem do strany a najít úkryt za převráceným stolem. Arc Doorn se jednoduše vrhl na zem.

V místnosti se rozzářilo jasně modré světlo.

Pilotovo tělo se křečovitě sevřelo. Čekal na žhoucí úder paprsku.

Světlo pohaslo.

„Můžete vstát, je po všem,“ řekl rozrušeně Arc.

Rul se pomalu narovnal. Tři bezvládné postavy ležely na podlaze menší polokoule.

„Vy jste...“ začal tiše.

Doorn zavrtěl hlavou. Jeho mozek stále odmítal pochopit, co jeho oči právě spatřily.

„Sami se zabili,“ Sibiřanův hlas zněl ochraptěle, „jednoduše vytáhli své zbraně a sami se zabili. To je nepochopitelné.“

Doorn pomalu přistoupil k mrtvým bytostem a vztáhl ruku po jednom z paprskometů. Najednou zaváhal.

„Rule, podívejte, co to asi znamená?“

Na pažbě paprskometu byl vyražen znak spirálovité galaxie. Podobný znak už pozemšťané viděli. A to na stropě jedné jeskyně, už zničené, na Deluge.

Oba muži mlčky kráčeli zpět k Blesku. Warren vyslal myšlenkový příkaz a člun odstartoval.

* * *

Manu Čobe dával umírajícímu Rikerovi ještě hodinu. Ren Dhark přinutil mozek k usilovné práci. Ostrá bolest mu projela loktem, když narazil na stěnu tunelu.

Musel si na to vyhradit minimálně patnáct minut. Tak dlouho trvalo, než v archívu našel správný myšlenkový koncentrát.

Tohle byla ta spásná myšlenka!

Dhark zasténal. Tahle černá chodba snad nebere konce! Kdesi uvnitř mu říkal hlas:

Vzdej to, polož se na zem a zavři oči. Jsi na konci...

Silou vůle přinutil Dhark své tělo k pohybu. Bolestivé bodnutí proběhlo prsty, když hmatl po zatáčející zdi. V hlavě mu zněly zvony.

Otřes mozku – konstatoval vnitřní hlas.

V tunelu se objevila světlá skvrna. Ren k ní doklopýtal a najednou stanul v jeskyni skrývajícím kosmickou loď.

Anja mu vyběhla vstříc.

„Bože, jak to vypadáte...“

Čobe ho podepřel ze strany.

„Co se stalo, pane? Hledali jsme...“

Dhark přerušil všechny otázky.

„Dan ještě žije?“

Jeho hlas mu samotnému zněl cize. Byl skleslý a unavený.

„Váš přítel ještě žije, pane,“ odpověděl Manu a dodal: „ale brzy...“

„Kupředu, do kantýny!“

Čobe ho se zavrtěním hlavy následoval. Ren se vrátil do kantýny a postavil se ke zdi, za kterou se lidské myšlenky zvláštním způsobem zpracovávaly. Zatím jim stěna dodávala jen potravu.

Je návod z archivu správný?

Dhark se soustředil. Nechal zřetelné vyvstat v mozku symptomy *syté smrti* a pak požádal: *Protilátku!*

V hladké stěně se najednou objevil otvor. Vykutálela se z něj malá lahvička a spadla do připraveného košíku. Otvor ihned zmizel.

Dhark uchopil lahvičku a podržel ji proti světlu. Spatřil zeleně vločkovitou kapalinu.

„Okamžitě to dejte Danu Rikerovi,“ přikázal Čobemu. „Tak už jděte!“

Afričan se vyřítil z místnosti.

Dhark, ztěžka usedl na židli a zavřel oči. Vyčerpání ochromovalo Renovo tělo.

Čas plynul.

Guvernér zaslechl hlasy a ucítil na čele studenou kapalinu. Nějaká ruka mu rozhrnula košili. Vpich do ramene téměř necítil.

„Nepochopitelné!“

Hlas patřil Manu Čobemu.

Ren otevřel oči.

„Takže, Manu?“

Otázka byla vzhledem širokému úsměvu na Afričanově tváři zcela zbytečná.

„Dokázal jste to, pane. Dokázal. Ten lék způsobuje divy. Úbytek sil byl téměř okamžitě zastavený. Kromě toho má v sobě nějaký životabudič, který aktivuje všechny tělesné rezervy. Dan Riker se opět uzdraví. Na to dám ruku do ohně!“

I Dhark se usmál. Strašlivé napětí posledních dní konečně opadlo.

„Tam je naše řešení, Manu,“ řekl tiše a ukázal na zeď. „Nechtě vyrobit pomocí myšlenkového příkazu tolik lahviček, co bude potřeba. *Sytá smrt* je konečně poražená.“

Poslední slova jen zamumlal. Hlava mu klesla na stolní desku. O několik sekund později prozrazoval hluboký a pravidelný dech, že Ren Dhark vyčerpáním usnul.